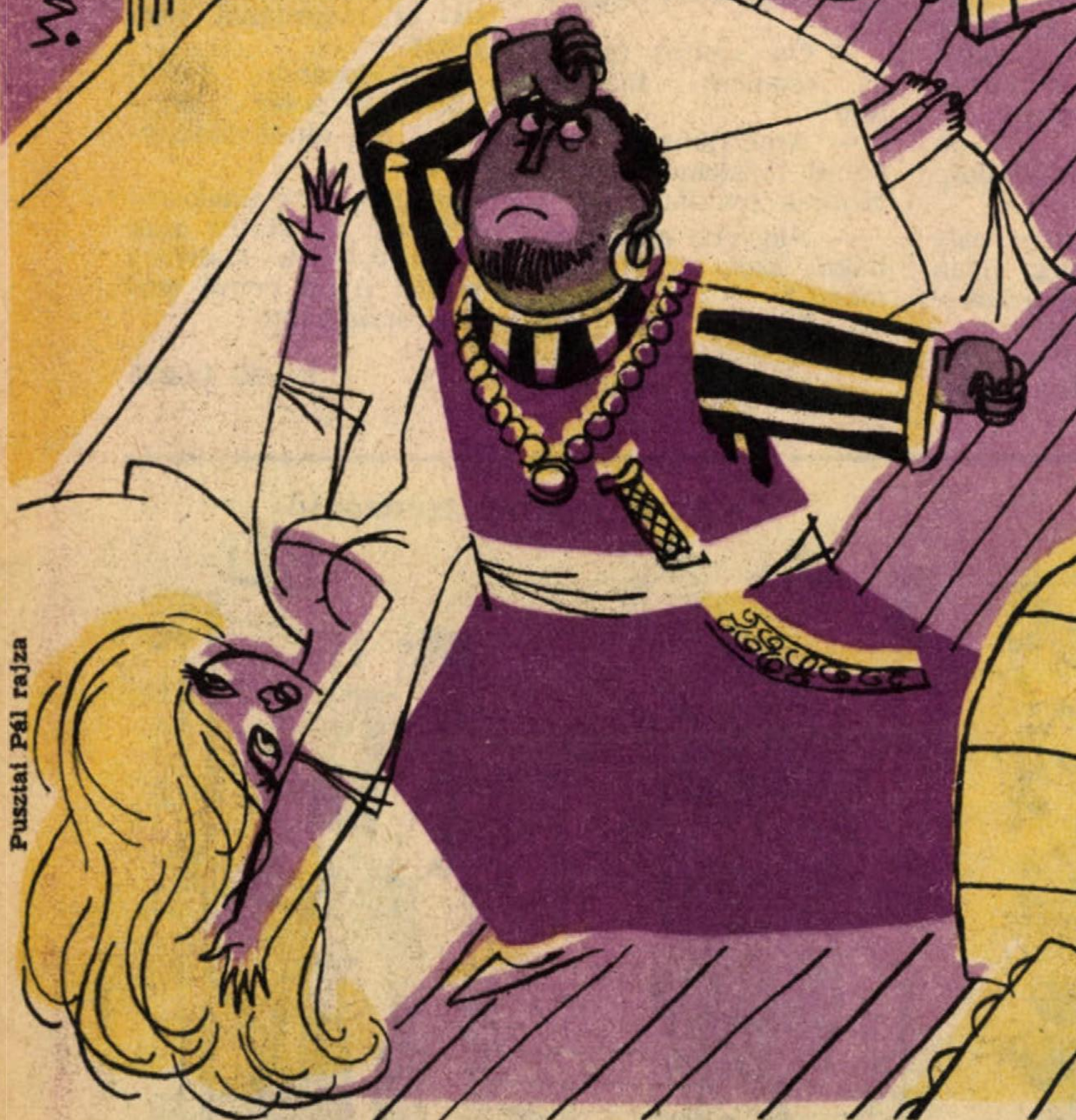
XX. évfolyam 24. szám Ára: 1 forint 1964. június 11.

Ludas Matyi

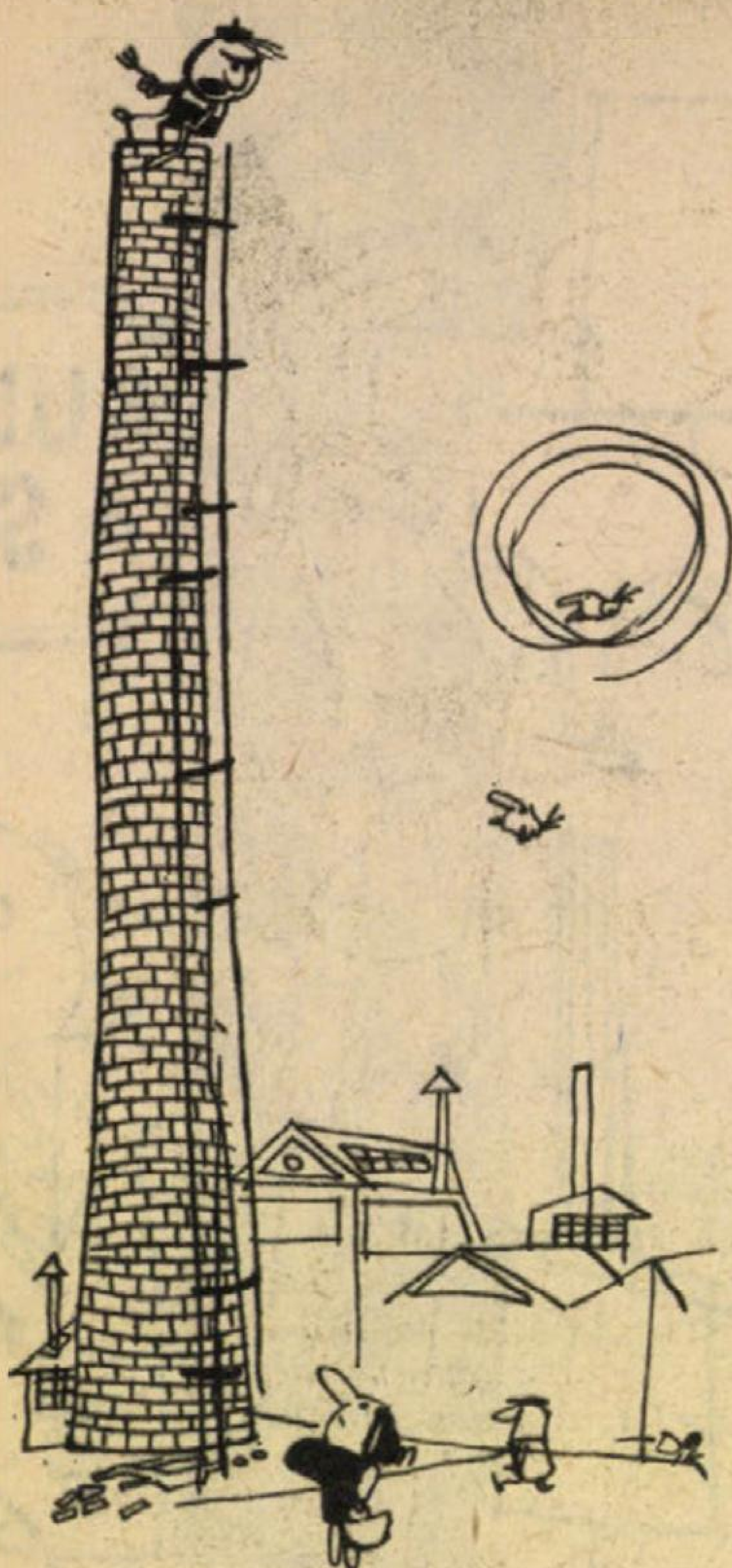

Pusztai Pál rajza

RAKTÁR-GONDOK

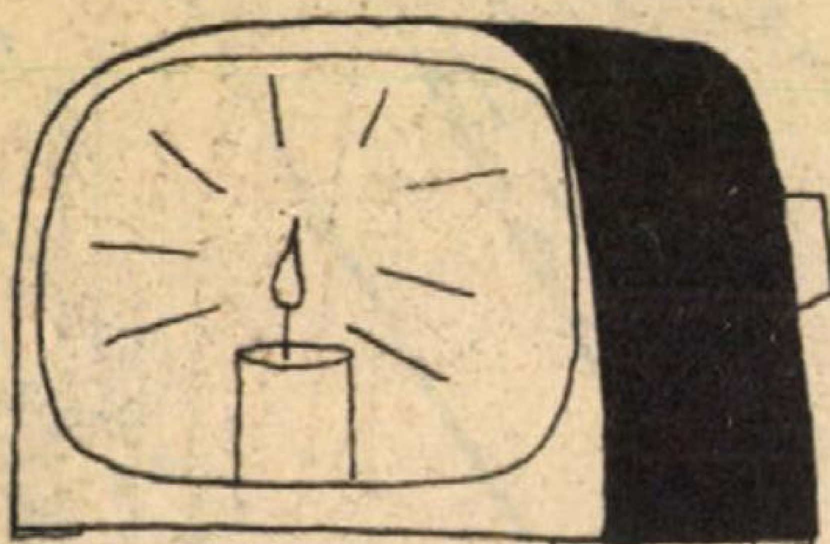
— Othello úr, fojtsa meg már azt a fehérnépet! Kell a hely a gabonának!...

Igényes férj

– Sótlan...

Áramszünet

BESZÉLGETÉS GOLDWATER SZENÁTORRAL

Mint ismeretes, Barry Goldwater szenátor az Egyesült Államok elnöke szeretne lenni. Ecélból a lehető legelőnyösebb színben akar feltűnni a választók előtt Néha talán még meggyőződése ellenére is olyan kedves, olyan aranyos, olyan jóságos tud lenni, amilyen emberileg csak elképzelhető. Csak a minap mosolyogta világgá azt a csupaszív kis nyilatkozatot, hogy dobjanak le néhány közepes méretű atombombát Dél-Vietnamban.

Tulajdonképpen azért folytattam a szenátorral rövid, de mélyreható beszélgetést, hogy megtudjam: kortesfogás volt-e ez az atombomba-ajánlat, vagy a szíve mélyéről fakadt. Első kérdésem ez volt:

— Mi lenne a célja egy dél-vietnami atombomba-támadásnak?

— Többféle! — válaszolt a szenátor — Először is mint áruháztulajdonos mitsem utálok jobban, mint az eladatlan, raktáron heverő, használatra nem kerülő árut. Ha már gyártunk atombombát, akkor használjuk is, különben a nyakunkra romlik.

— De hátha ez nem tetszik a vietnamiaknak?

— Ők még nem elég érettek arra, hogy ilyen fontos kérdés eldöntésébe beleszóljanak.

— Mégis milyen érvekkel próbálná meggyőzni a vietnamiakat az atombomba alkalmazásának szükségességéről?

— Meg kell ismertetni az elmaradott népeket a technika legfejlettebb vívmányaival.

— És mi lesz, ha Vietnam elpusztul?

— Nem baj, a romokon felépítjük a kapitalizmust.

— Mi a véleménye az atomcsendről?

— Idegesít.

— Hogyan értékeli a békés együttélés elvét?

— Darwin megcsúfolása. Hol maradna a létért való küzdelem?!

— Mi a véleménye a szocializmusról?

— A békére való uszítás veszedelmes fegyvere.

— Ön szerint melyik az eszményi társadalom?

— Amelyikben mindenki milliomos lehet a többiek rovására.

— Nagyobb atombombákat nem óhajt alkalmazni?

— Később. Még meg sem választottak.

— Mondja, szenátor, érti ön az atombomba szerkezetét?

— Én alkalmazni akarom, nem megérteni.

— Szenátor, egy nukleáris háborútól elpusztulhat az egész világ.

— De a kommunisták is!

— Mi lesz, ha mégis Johnsont választják meg?

— Kizárt dolog.

— Miért?

— Johnson nagyon kegyetlen ember. Leleplezte magát. Az egész világ megdöbbent, amikor Johnson meghúzta egyik kutyája fülét. Szörnyű elgondolni, mit érezhetett a szegény kutya. Még most is előttem van megkínzott arca. Hideg borzongás futott végig minden becsületes, érző ember hátán. Egy nagy ország vezetését nem lehet ilyen durva emberre bízni. Nem akarok pletykázni, ezt a hírt még nem erősítették meg, de állítólag orron fricskázta egyik macskáját. Borzasztó! Soha nem lennék képes ilyesmire.

— A vietnami kutyákat és macskákat nem félti?

— Áldozatok nélkül nincs győzelem. Mármint az elnökválasztáson.

Megint gyanakodni kezdtem rá. Hátha csak a választások kedvéért színlel ilyen vonzó emberi erényeket!

Feleki László

Újszerű reklám

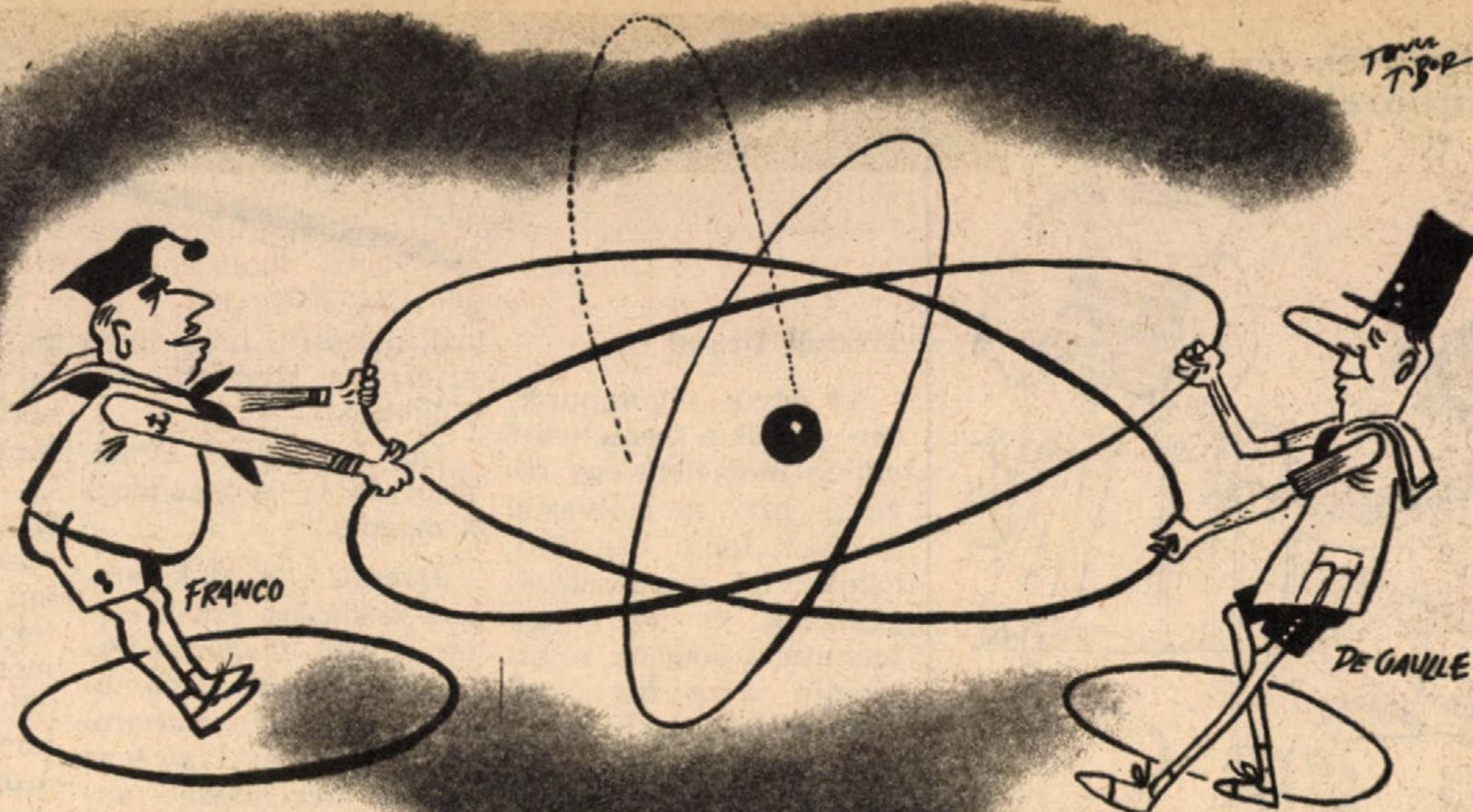
Idegenforgalmi szenzáció

– Na, anyjuk, add ide a tülköm, megjöttek a külföldiek, hadd legyen nekik is valami örömük!

Játszanak a kicsikék

Toncz Tibor rajza

Közös atomerőművet terveznek a franciák és a spanyolok.

IBEV

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagyon bátor ember. Ez a nagyon bátor ember elindult, hogy legyőzze a gonosz óriást. Útközben mindenféle hőstettet hajtott végre: arcizomrándulás nélkül átvere-

kedte magát a fekete rengetegen és a szeme se rebbent meg, midőn negyven rabló támadt rája. Mind a negyvenet legyőzte, sorban egymásután, félelem nélkül. Aztán összetalálkozott a hétfejű sárkánnyal. Kardját villogtatva, vadul rákiáltott:

— Félre az útból, te cudar, vagy levágom mind a hét fejedet!

A sárkány értetlenül, tátott szájakkal, pislogva bámult a bátor emberre, és csak annyit mondott:

— He?!

— Mondom, hogy félre az útból, te cudar... — üvöltötte ismét a nagyon bátor ember, de nem folytatta, mert a hétfejű sárkány megszagolta, majd megnyalta a kardot. „Ez az én szerencsém" — gondolta magában a bátor ember. — „Pont nekem kellett egy ilyen buta sárkánynyal találkoznom!" A következő pillanatban hanyatt-homlok rohant visszafelé, mert egy buta sárkánynál ugye sohasem lehet tudni... Nem a sárkánytól félt, hanem a butaságtól. De attól nagyon.

Tanulság: ha egy hétfejű sárkánnyal találkozunk, ne ijedjünk meg. Lehet, hogy egy nagyon jófejű sárkány az illető, lehet, hogy intelligens koponyákkal van dolgunk, de ha egy buta hétfejű sárkánnyal kerülünk össze, akkor nyugodtan kezdjünk el félni, mert abból baj lesz, ha nem előbb, akkor utóbb.

Buta sárkányok manapság már elég ritkán fordulnak elő, de buta emberek vannak, és mi

nem vagyunk mesebeli hősök. A buta embereknél sohasem lehet tudni, hogy értik-e, amit mondunk, egyáltalában, eljut-e az agyukig, amit mondunk. Nem lehet őket érvekkel meggyőzni, nem szeretik a tényeket, nem lehet velük vitázni, nem kedvelik a bírálatot, nem lehet őket felelősségre vonni, mert úgysem értik meg, hogy miért akarják őket felelősségre vonni.

Lenne tehát egy javaslatom. Ha találkozunk valahol ilyenekkel — előfordul olykor-olykor —, akkor tegyünk ki egy figyelmeztető táblát:

„Itt buta emberek vannak!"

vagy:

„Itt buta ember van!"

Segítsük egymást, gyerekek! Hadd kerülje ki a veszedelmeket az utánunk jövő gyanútlan vándor. Ha nincs időnk egy tábla felállítására, akkor elég, ha rákarcoljuk a falra, vagy ráírjuk az ajtóra azt, hogy: „IBEV!" S akkor mindenki tudni fogja, hogy buta ember ólálkodik a környéken, tehát jó lesz vigyázni, achtung, attention!

Tehát ne felejtsük el: „IBEV!"

Most már csak azért aggódom: fogjuk mi győzni ezt a munkát?

Mikes György

Mindent a maga idejében!

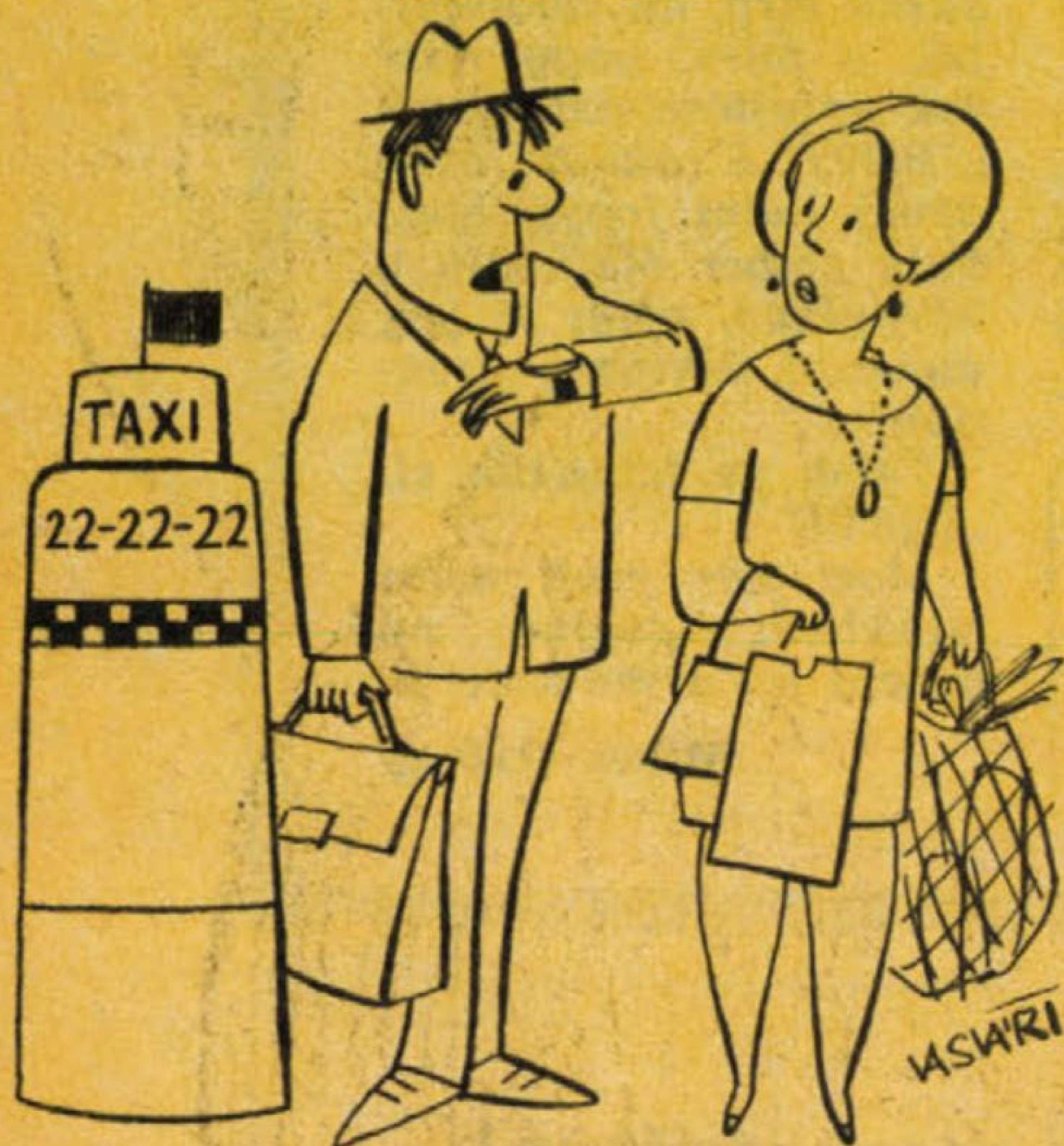

– Mondja, ezek az emberek nem szeretnek dolgozni?
– Dehogynem! Látná őket munkaidő után!

Elveszett a fürdőruha

Harc a taxiért

– Azt hiszi, itt állnék már másfél órája, ha nem lenne sürgős dolgom?...

LEVÉL a szemétdombról

Tisztelt Uram!

Az egyik napilapunkban „Ezrek a szemétben" címen megjelent egy rövidke hír. Ön elolvasta, dühösen tollat ragadott, levelet írt szerkesztőségünknek és jól megmondta a magáét. A kis tizenöt soros hír arról számol be, hogy egyik nagyüzemünk népi ellenőrei kétezer darab komplett olajszűrő-elemet találtak, eredeti csomagolásban — az ócskavas dombon. Amikor az ócskavaskupacot jobban megbolygatták, kiderült, hogy nagymennyiségű jó és félkész olajszűrő, illetve alkatrész hever a szemétben. A „leletet" több mint száznúszezer forintra becsülik.

Ön dühöng, félti a népvagyont, herdálást emleget és felelősségrevonást követel. Szenvedélyesen állítja, hogy a szemétben talált rengeteg olajszűrő bizonyára a tervek túlteljesítéséből származik, de ravasz előrelátással a szűkebb időkre tartalékolták. Olyan raktárfelesleg ez — írja levelében —, amelyet el akartak tüntetni, ezért került a szemétdombra. Hanyagságnak, nemtörődömségnek, felelőtlen gazdálkodásnak minősíti, hogy ilyen értékek a szemétbe kerülhettek.

Hát tisztelt Uram, most én is megmondom a magamét!

Hacsak egy mákszemnyi gazdasági érzék lenne önben, megelégedéssel fogadná szemétdombjaink gazdagodásáról szóló híradást s igaz szívvel örvendezne annak, hogy manapság milyen fejlett szemétdombokkal dicsekedhetünk.

Régen legfeljebb csak üres szardíniásdobozt, csontot, rongyot, ócska cipőt, lyukas fazekat, törött cserepet, fületlen bilit és más efféle hulladékot lehetett a szemétben lelni. Emberek százai, munkanélküliek, guberálók, beásták magukat a szemétdombokba és kora reggeltől késő estig guberáltak. Olykor egy rozsdás lavórra, hulladéknak eladható ócskavasra, esetleg egy-egy még rongyosan is használható ruhadarabra bukkantak a szemétbe kidobott holmik között. Nagy szerencse, lankadatlan buzgalom és kitartás kellett az ilyen sikeres kutatáshoz. Mert nem lehetett akkor ám még a szemétdomb tekintetében se biztosra menni! Silányak és szegényesek voltak a szemétdombjaink húsz-huszonöt évvel ezelőtt.

De bezzeg hol tartunk most?!

Értékes alkatrészeket, olajszűrő elemeket — eredeti csomagolásban! — dobhatunk ma már a szemétdombra. S ön nem akarja észrevenni ezt az óriási különbséget, ezt a hihetetlen fejlődést! Hogy milyen bőségben élünk, ha ennyire fel tudjuk tölteni a szemétdombjainkat! Ha egyedül csak a szóbanforgó nagyüzemben százhúszezer forintos használható értéket képesek voltak a szemétbe dobni, vajon mennyi érték halmozódhatott fel a többi szemétdombon? Hirtelenében ki sem tudnám számítani...

Még szerencse, hogy vannak népi ellenőreink, különben nem lenne, aki guberáljon.

Földes György

Jucika helyettesít a szabadságok idején

Pusztai Pál rajza

Szerda DÉLUTÁN

Barcikai Lili, a vállalat és egyben talán a világ legszebb bérelszámolója, kivágott nyári ruhájában úgy festett, mint akit tizennyolc éven aluliaknak nem ajánlatos megtekinteni. Máskor csak hűvös fejbólintással fogadta köszönésemet, de most, ezen a bizonyos szerda délelőttön, széles mosollyal az arcán üdvözölt. Szemében aprócska fények villóztak, rám nézett és búgó hangon kérdezte: „Mit csinál ma délután?"

Kellemes borzongás futott végig rajtam. Eredetileg tervbe vettem, hogy néhány gondolatomat papírra vetem: egy modern színmű alapötletét, a boldogság egyedüli titkát, a kopaszság ellenszerét, a háborúmentes élet lehetőségének útját, de mindezeket elhessegettem magamtól, ráér az emberiség ezt egy nappal később is megtudni, úgyhogy reszketeg hangon azt válaszoltam Lilinek, hogy nincs programom aznap délutánra, és mélyen a két szép szemébe néztem. Ő visszanézett rám és azt susogta: „Akkor felmegyek magához öt órára!..."

Ösztönszerűen a nyakkendőmhöz nyúltam. Mit tudhat rólam ez a nő? Delejes vízióban teltek el a hátralevő órák. Homályosan emlékszem arra, hogy izlandi kaviárt, norvég lazacot, francia borokat vásároltam.

Öt óra előtt behintettem a lakásomat kellemes kölni illattal, vérforraló számokat tartalmazó szalagot raktam fel a magnóra és besötétítettem az ablakot. Öt órakor csengettek. Szökellve futottam az ajtóhoz és szélesre tártam. Ott állt Lilike. És még vagy öt komoly férfi.

— Hallottam, hogy magánál fogni lehet a pozsonyi televízió műsorát! — kezdte évődő hangon Lilike, és bemutatta kísérőit: a vállalat igazgatóját, főmérnökét, főkönyvelőjét, párttitkárát és szakszervezetük üb-elnökét.

— Valamennyien nagy futballrajongók és szeretnék látni a Szovjetunió–Svédország, majd a Real Madrid–Internazionale mérkőzést. Sajnos, a magyar televízió nem közvetíti!

A vendégek helyet foglaltak, én kinyitottam a televíziót, beállítottam Pozsonyt, és Lilike formái helyett Csiszlenkóék formáját néztem.

Tardos Péter

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Kedves Ludas!

A „Jut is, marad is" című bírálatodat megtoldom néhány gondolattal.

A Munka Törvénykönyve és egyéb rendelkezések előírják, hogy egyes dolgozóknak milyen munkaruhát kell biztosítani. Ez idáig rendben is van, de a beszerzés majdnem minden esetben elvész a bürokrácia dzsungelében. Tegyük fel, hogy a költségvetésben — alaposan indokolva — *előirányoztuk* a szükséges pénzügyi fedezetet. Namármost, ezt az előirányzatot *jóvá kell hagyatni*. Tegyük fel, hogy jóvá hagyták. Namármost, az egyszerű ember az ő egyszerű eszével azt gondolja, hogy most *már csak meg kell venni* a megvenni valót és kész. Igen ám, de *nem vehetjük meg*, mert a Megyei Tanácstól még *egy külön „keretet" kell kérni*, anélkül ugyanis nem nyúlhatunk a pénzhez. Namármost, ha ez a megyei keret is megvan, akkor *végre megrendelhetjük* a munkaruhákat a kijelölt közületi boltból. Ez persze nem megy mindig zökkenőmentesen...

Az elmúlt évben például új bundát akartunk venni a községi kocsisunknak. Pénzünk volt rá, keretet azonban nem kaptunk, következésképpen nem is vehettük meg. De ez még nem minden. A hivatalsegédünknek jár egy pár bakancs és egy esőköpeny. Ha megszereztük a pénzügyi fedezetet és a külön keretet, mehetünk vásárolni. Igen ám, de hová? Nálunk, helyben nem vehetjük meg, csak a nagykereskedelmi vállalatnál, vagy egy erre a célra kijelölt üzletben, boltban, Budapesten megrendeljük, s amikor aztán megérkezik a portéka és véletlenül nem jó a mérték, akkor kezdődik a csere-bere, az utazgatás, a levelezgetés, amelynek a költségeiből sokszor három pár bakancs ára is kitellene. Ha ez nem túlzott bürokrácia, akkor micsoda?

Dévai Ferenc,
gazd. csop. vez.,
Mór, Közs. Tan. VB.

Meccs után

Önkiszolgáló OTP

A jövő iskolája

Amennyire visszaemlékszem, elég szívesen jártam suliba, bár mitagadás, sokszor unatkoztam. Az én időmben a gimnázium műsorának gerincét meglehetősen száraz előadások képezték, s a tankönyveinkre se nagyon lehetett ráfogni, hogy az ember alig tudja őket este letenni a kezéből...

Ilyen előzmények után, azt hiszem, érthető, ha lelkes érdeklődéssel és az ifjúság iránti őszinte együttérzéssel fogadok minden olyan hírt, amely az oktatás reformjával foglalkozik.

Szerény megítélésem szerint talpraesett gondolat az 5+1-es tanítási forma, mert a nebulókat közelebb hozza az élethez, s nemkülönben üdvös dolog az iskolatelevízió, mert színesebbé teszi az órákat.

De az az újságcikk, amit a múltkoriban olvastam, messze felülmúlta legmerészebb elképzeléseimet is. Tudniillik arról volt szó benne, hogy világszerte sikeres kísérletek folynak az alvás közben történő nyelvtanulással!

Az eljárás pofonegyszerű. Azon alapszik, hogy fülünk az álom ideje alatt is éber, és az agy bizonyos központjai képesek ilyenkor benyomások elraktározására. Tehát tulajdonképpen csak annyiból áll az egész, hogy mialatt a tanulók alszanak, magnetofonon többször lejátsszák nekik az elsajátítandó anyagot. S amikor felébrednek, prímán tudják a leckét, noha a kezükben sem volt a könyv!

A jövő iskolájába a gyerekek — feltehetőleg — csupán aludni járnak majd, s ennek megfelelően a tantermek helyett kizárólag hálótermek lesznek. A tanár este az első óra előtt jóéjszakát kíván és ellenőrzi, hogy mindenki rendesen be van-e takarózva. S amikor már az egész osztály elszenderedett, bekapcsolja a magnetofont.

Midőn újra meg újra átböngészem a rendkívül érdekes közleményt, eszembe jut, hogy annak idején a mi iskolánkba is járt egy zseni, aki messze megelőzve korát, ilyen irányú kutatásokat folytatott, de a tudomány akkori állása mellett az úttörő próbálkozásokat a maradi tantestület a legadminisztratívabb eszközökkel elfojtotta.

Ám az idő fényesen igazolta ezt a kivételes képességű koponyát, aki már az ötvenes években is mindig elaludt az órán.

Dalmáth Ferenc

Konfliktus

A humor KÖNYVÉBŐL

ELSSLER FANNY, a világhírű balettprimadonna első sikereit a párizsi operában aratta. Ez időben egy francia arisztokrata halálosan beleszeretett s mindent elkövetett, hogy megnyerje kegyeit, ám az ifjú művésznő felett szigorúan őrködött az anyja.

A vicomte erre a primadonna öltöztetőnőjén keresztül próbálta megközelíteni a mamát. Ez aztán így kezdte megbízását:

– Nagyszerű férfit tudok a lánya számára, asszonyom. Elegáns, gazdag, gáláns, ősi arisztokrata s halálosan szerelmes a művésznőbe. – A mama elutasítóan rázogatta a fejét.

– Mindez nagyon szép, csak az a baj, hogy Fanny egyáltalán nem akar férjhez menni.

Az öltöztetőnő szeme boldogan csillant föl:

– Nagyszerű, akkor pláne könnyű nyélbeütni a dolgot! A vicomte sem feleségnek akarja.

SEBESTYÉN GÉZA színigazgató sokat tapasztalt alakja volt a színipályának. Csőd, bukás, konjunktúra egymást váltogatta változatos életében.

A világválság évei persze őt is sorozatos csődbe kergették, de aztán valahogy kievickélt a bukásokból.

Egy réges-rég látott vidéki színésztársa, az újságból ismervén legújabb nehézségeit, nem minden részvét nélkül üdvözölte a New York-kávéházban.

– Hallom, szegény Gézám... – kezdte volna, de a munka nélküli direktor máris szavába vágott:

– Jobb volna, ha gratulálnál inkább! Anyagi helyzetem az utóbbi időben, hálisten, egyre könnyebb!

– De én mintha úgy olvastam volna, hogy...

– Ugyan kérlek! Tavaly még ezerpengős gondjaim voltak, idén szerencsére már csak tízpengősek vannak.

GABRIELLE CHANEL, párizsi divatdiktátornő, aki maga is kis midinette-ként kezdte, így foglalta össze pályafutása karrierdialektikáját:

– Azelőtt, amíg csak egy csinoska midinette voltam, a gróf tegezett s neje, a grófné magázott. Amióta divatdiktátor lettem és szalonom van, a grófné tegez, és a férje, a gróf pedig magáz.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Békési útikalauz

A Körösből kiágazó Élővíz-csatorna kanyarogva vezet Békés felé.

Békés kiterjedt paraszt község. Egyik nevezetessége a kosárfonás. A piacon szép, mintás kosarakat, szakajtót lehet kapni.

A fákkal, bokrokkal övezett csatorna festői látvány. Itt találjuk meg az új létesítményt, a nemrégiben épült modern konzervgyár illatát, de csak az illatát, mert a gyár egy kicsit messzebb épült: Békéscsabán. Békésnek csak a szaga jutott – a szeszélyesen kanyargó, romantikus csatorna vize ugyanis erősen szennyezett –, de aki kedveli a tömény halszagot, séta vagy csónakázás közben, az sok örömet talál ezen a tájon. Néhány évvel ezelőtt a békésiek még csak nem is álmodtak arról, hogy egy vadonatúj, korszerű ipari létesítményt szagolhatnak, és most, íme... Hiába, a fejlődésnek nem lehet útját állni, sajnos, a szagnak sem, hiába rohannak a község vezetői főhözfához, de főleg a KÖJÁL-hoz.

A község másik nevezetessége a szökőkút, amelyet már többször átépítettek, és ha szerencsénk van, elkaphatjuk azt a néhány percet, amikor éppen működik. De ha nem működik, akkor is jóleső érzés elképzelni, milyen lehet az, amikor a napfény táncolni kezd a magasba szökő víz sugarán. Akinek nincs fantáziája, az kérdezzen meg valakit, hogy milyen is a működő szökőkút. Állítólag vannak néhányan a községben, akik szemtanúi voltak ennek a felejthetetlen látványnak. A víznek, amely a szökőkútból jön ki, még nincs halszaga. Legalábbis egyelőre.

Békés rohamléptekkel fejlődik. Egészen kis rohamléptekkel, az igaz, egészen icipici kis rohamléptekkel, mondhatnám azt is, hogy rohamtipegéssel, de azért fejlődik. Jó néhány évvel ezelőtt például egy emeletes lakóház épült, később azonban kiderült, hogy tévedésből. Békéscsaba helyett véletlenül Békésen kezdték el az építést.

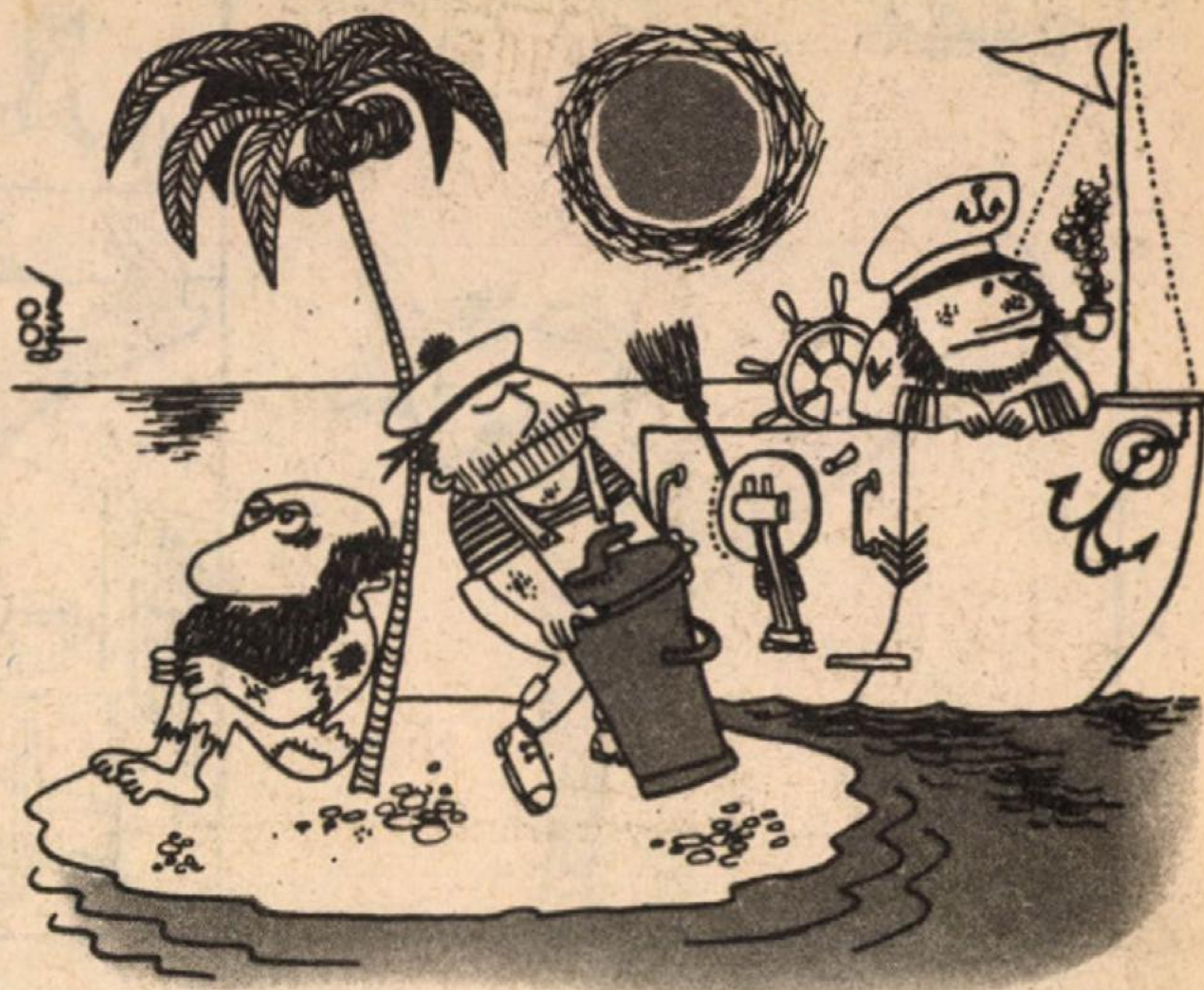
A békésiek zöme reggelenként felkerekedik, és Békéscsabára megy dolgozni, mert csak ott van elegendő munkalehetőség. A szökőkút gyakori átépítése enyhített valamit a munkahiányon, de csak átmenetileg. Ha több ezer szökőkút lenne a községben, mondjuk, 4536 darab, akkor lényegesen javulna a helyzet, mert hiszen azokat többször át lehetne építeni, és mindig találnának rajtuk valami javítanivalót. De ez sem megoldás. Új üzemek kellenének. Az új üzemek – ha lennének – valószínűleg igen kellemesen olvadnának bele a derűs alföldi tájba. Ugyanazok a békésiek, akik reggel felkerekedtek és elmentek dolgozni, esténként, amikor a csillagok megjelennek az égen, visszajönnek a szülőközségükbe. Aludni. Az alvási feltételek ugyanis hosszú időre biztosítva vannak a községben.

Békés szép hely, de ha ez így megy tovább – mondják az odavalósiak –, nemsokára műemlékké lehet nyilvánítani.

Amilyen pechük van a békésieknek, azt is Békéscsaba fogja kiharcolni magának.

m. gy.

Köztisztaság

Forgácsok

POKOLI!

Még önmagaddal sem állsz szembe pőrén.
Érzés nem hat át lelked tapir-bőrén.
Jéghegy vagy, méghozzá: olvadhatatlan.
Félek, pokolban sem segít majd katlan.

VERÉB!

„Én szürke veréb..." — kezded szavaid.
S úgy folytatod, hogy így is, úgy is értse.
Jaj, félelmetes ez a „szürkeség".
Félek tőled, te veréb-tollú vércse.

BOCSÁNAT...

Csodálkozol, hogy csak derülök én,
ha — ártatlanul — újra belém vágnak.
Nem érted? Könnyebb megbocsátanom
magamnak is, ha megbocsátok másnak.

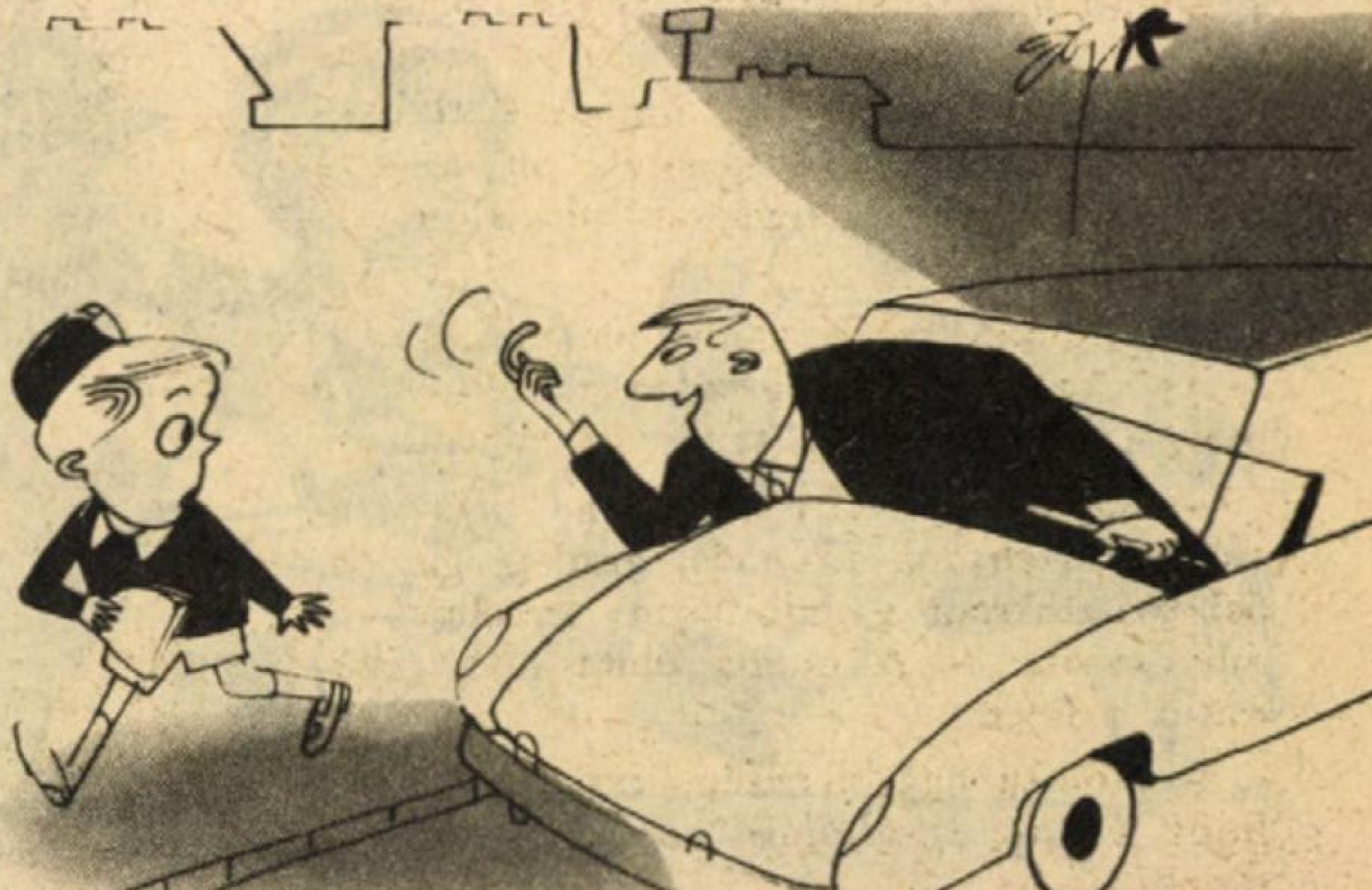
Antal Gábor

Figyelmes edző

– Édes fiam, ne állj annyit, ülj is le néha!

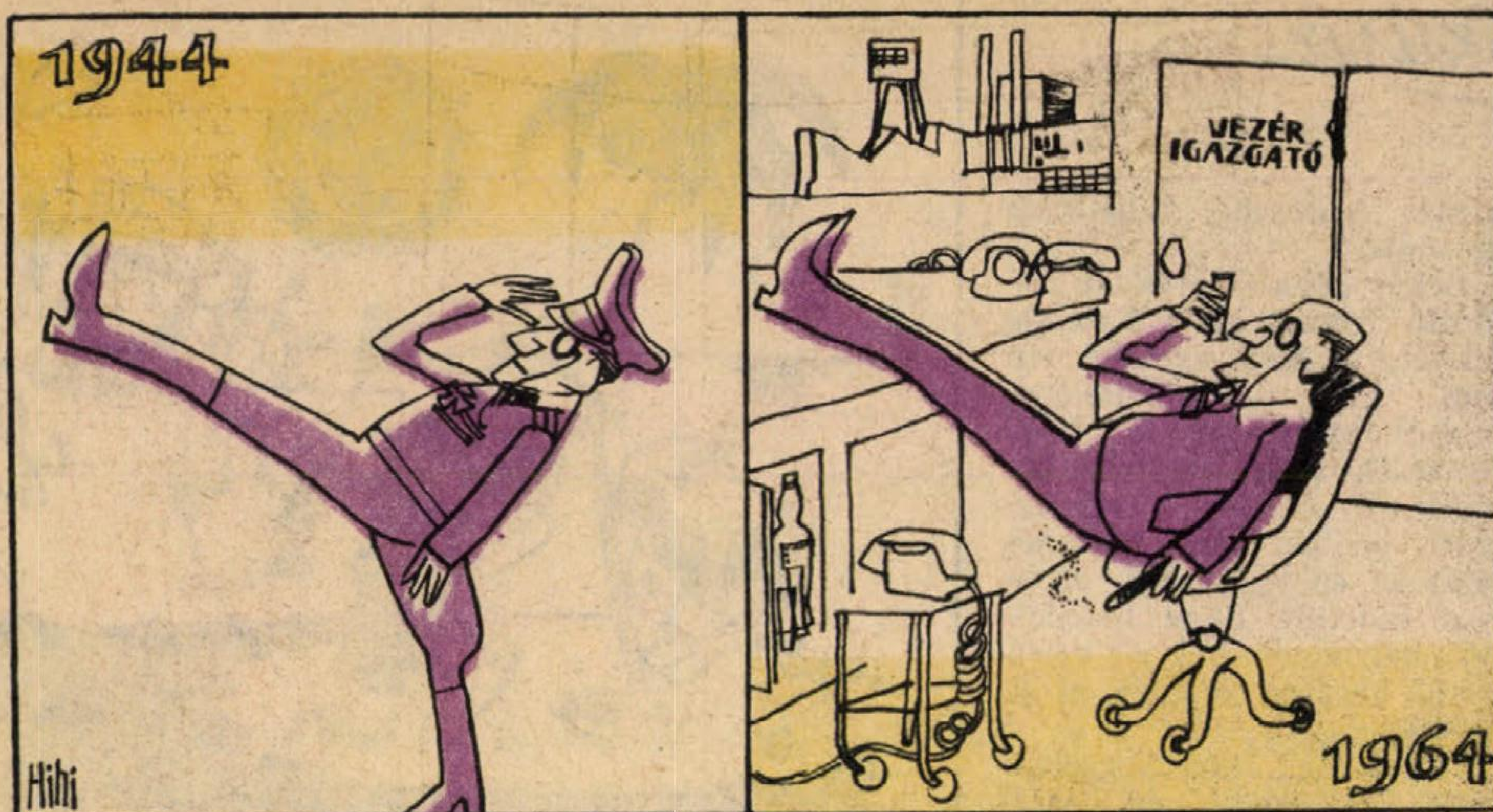
Minden a kocsira megy

– Kisfiú, ha adsz egy harapást, elviszlek egy kicsit autózni...

Bonni karrier

Hegedűs István rajza

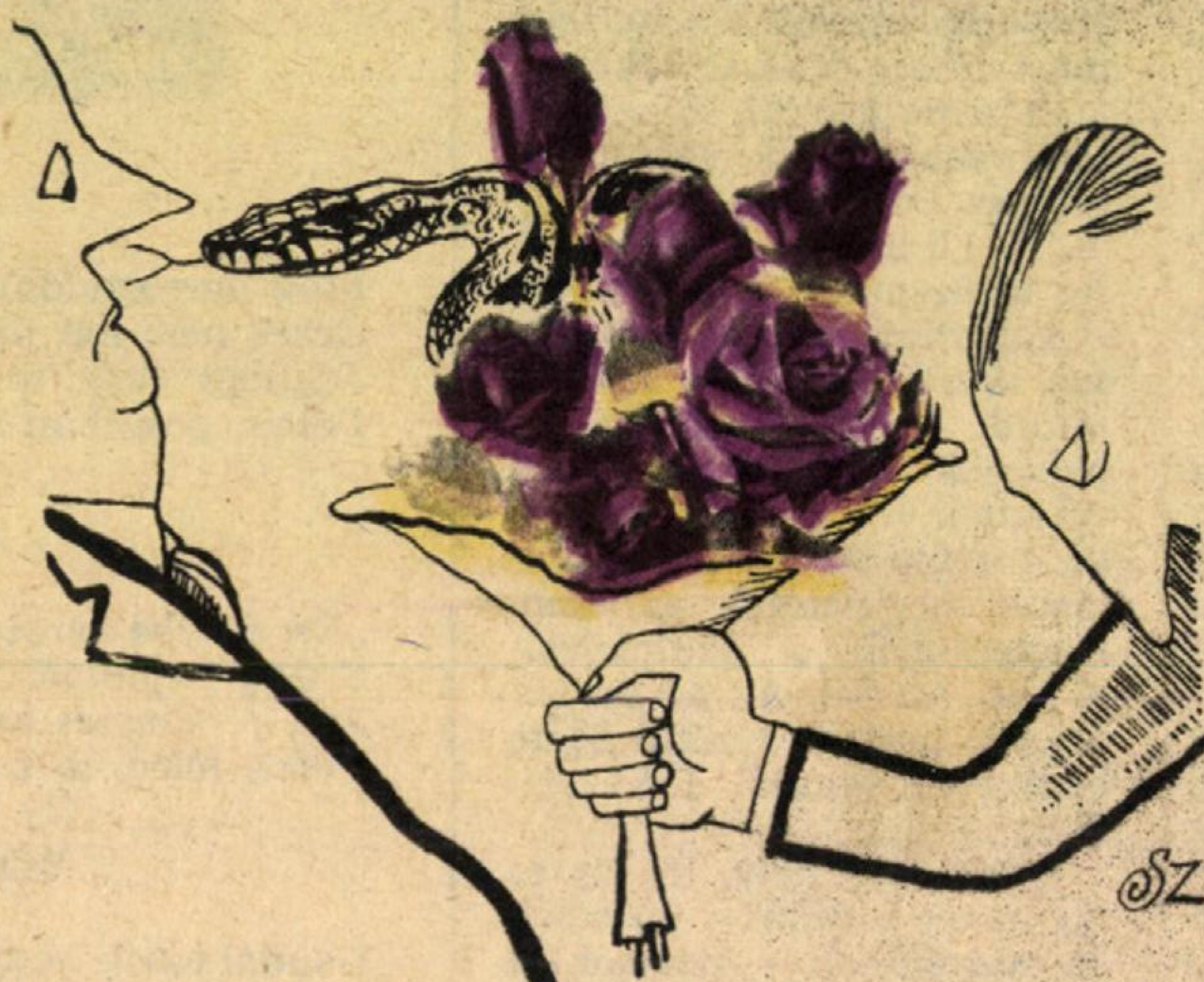
LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

DISZKRÉT TÉMA

Lehet, hogy illetékesek szerint a női fehérnemű diszkrét téma, s ezért nem illik beszélni róla. Én azonban nem szégyellem szóvá tenni, hogy helytelen a fehérnemű anyagába géppel belevarrni az árjelzést is. Ha letépjük, a gépvarrott csík erősen látszik. A gumit is belevarrják az anyagba. Amikor a gumi a melegvíz hatására tönkremegy, s ki akarjuk javítani, fel kell bontani az anyagot, s utána az anyag is hamarosan tönkremegy. Miért nem lehet károkozás nélkül, a vevő érdekeinek megóvásával felvarrni az árjelzést?

P-né
(X., Hungária krt. 70.)

Őszinteség

Nézőpontok

I.

Laura a kerti lugasban ült és merengett. Egyszer-egyszer ráemelte szép, fátyolos tekintetét a költőre, így, szavak nélkül is megértették egymást. A költő meg különösen nem kívánta most a beszélgetést; új vers mozdult meg benne. Merengő kedvesé[t]

nézte, de mintha csak áttetsző kristályon látna keresztül, Laura tekintetében benne derengett az alkonyi táj, múlt és jövő... A költőben pedig már feldobogott a születő vers ritmusa:

Hová merült el szép szemed világa?
Mi az, mit kétes távolban keres?

A költő nézte a kedves szempárt... mintha a messzeségből néznének vissza a költőre, csalódott utasok... így olvasott a költő Laura szeméből, egy csendes alkonyatkor a kerti lugasban...

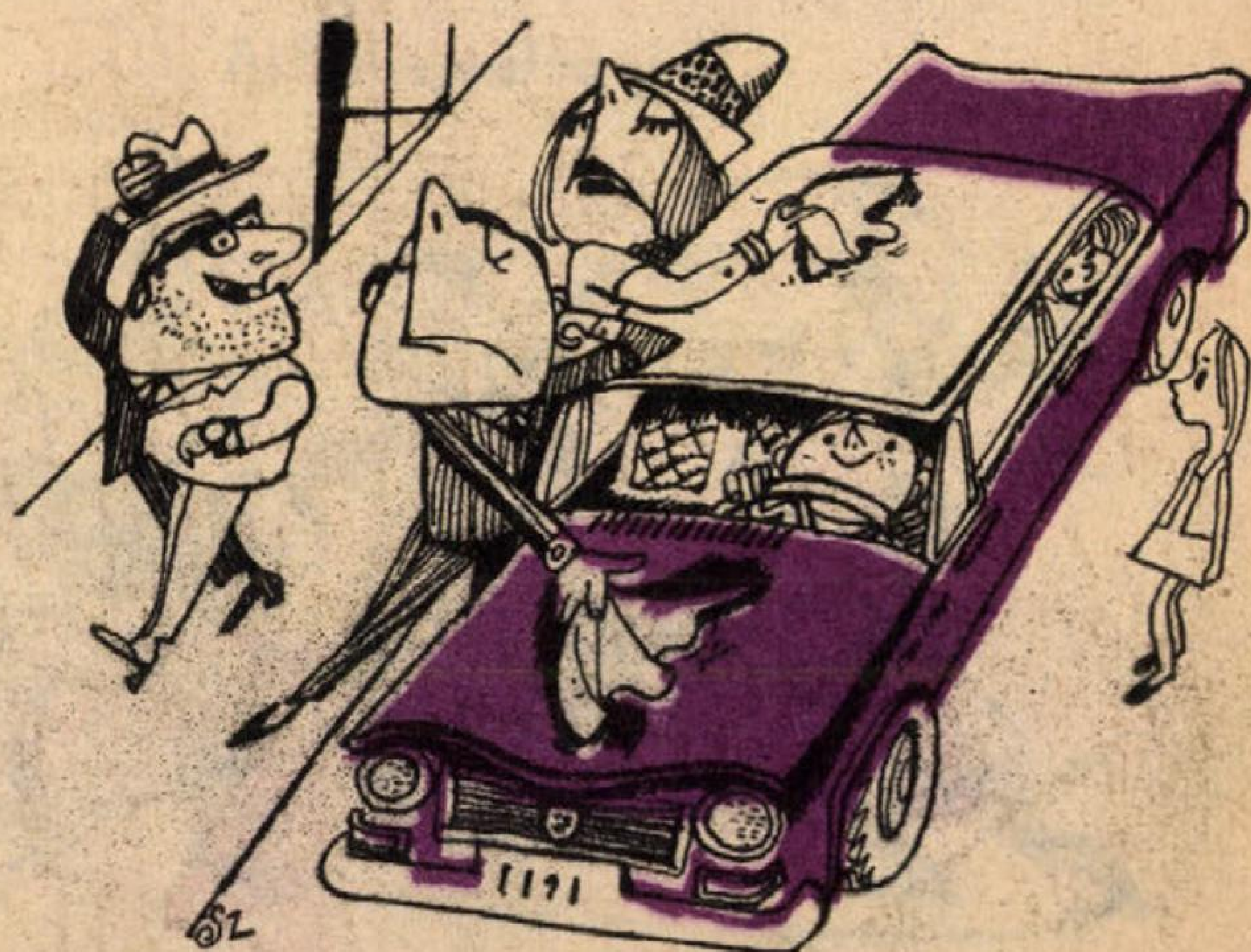
Ábrándozás az élet megrontója,
Mely kancsalul, festett egekbe néz...

Háziás teremtés

– Mancika, maga a zsebrádiót is felbontotta!...

Kötekedő gyalogos

– Nem tudja, hogy tíz után a rongyrázás tilos?

LAURÁVAL

II.

— Jöjjön csak ide, erre a székre üljön le, kedves Laurácska, így ni! — üdvözölte Laurát barátságosan a szemész. — Hát mi a panasza, kedves Laurácska? Áhá, hogy gyakran könnyezünk és fátyolosan látunk? Na, nézzük csak a szemecskéit! Nézzünk egyenesen előre, Laurácska, könnyedén, mintha merengenénk... így, nagyon jó. Úgylátszik, egy kicsit távolbalátunk, de azt ki fogjuk szépen nőni.

Most ide, az ujjam hegyére tessék nézni, tessék követni az ujjamat... na jól van, egy kicsit kancsalítunk ám, Laurácska, de nem észrevehetően, úgynevezett rejtett kancsalság esete forog csupán fenn, nem fogom elárulni senkinek. Még az a kedves költő

sem fog észrevenni a szemén semmi rendellenességet, Laurácska, esküszöm... és sokszor üdvözlöm, ne felejtse megmondani neki...

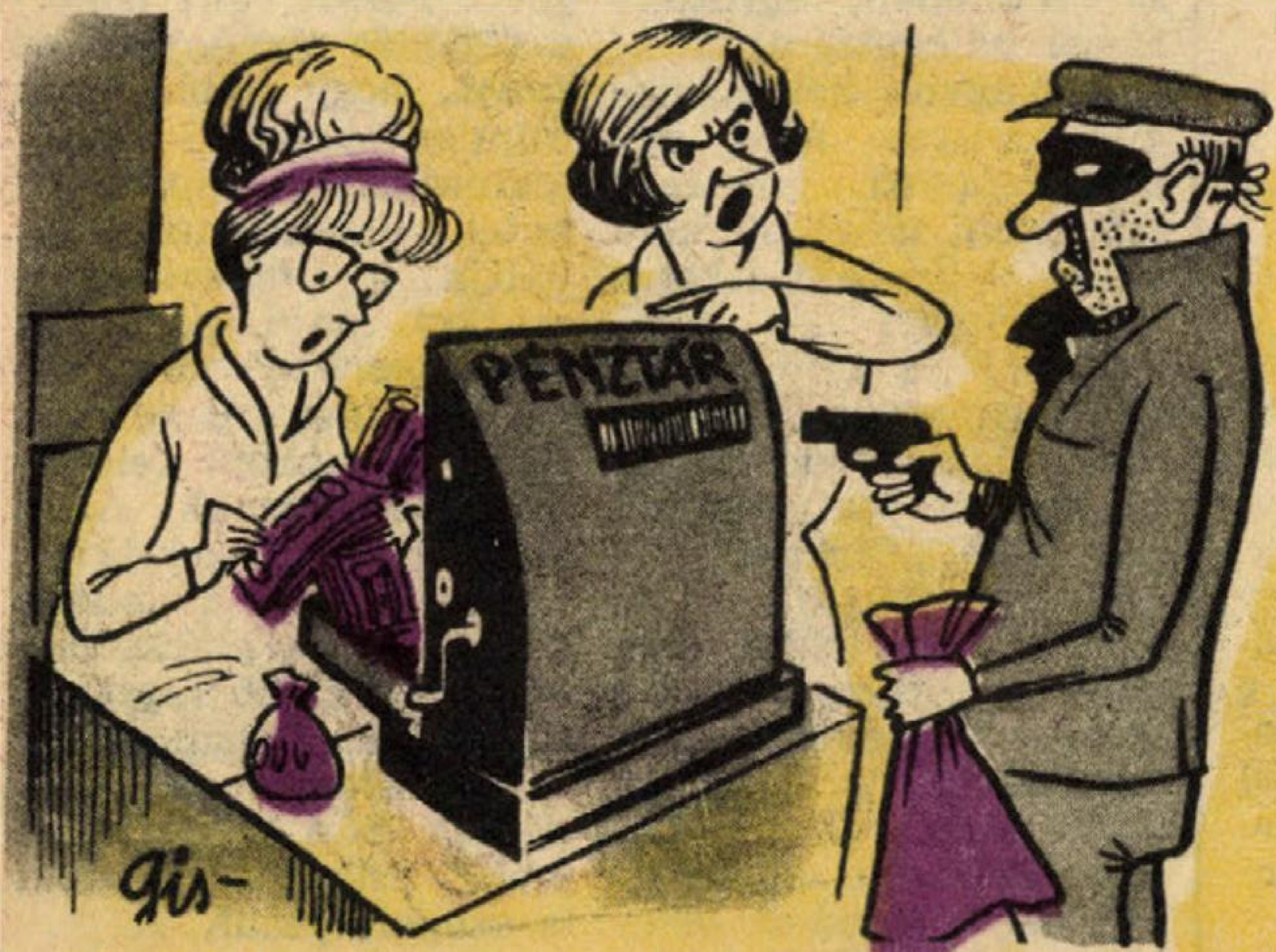
(somogyi)

Csalódás

– Miért nem mondta rögtön, hogy automata hengersort akar vásárolni és nem nájlonharisnyát csomagból?! . . .

Egy áruházban

– Nem látja, hogy váltás van?! . . .

Park-dísz javaslat a rongálók ellen

STEFAN SABO
Sok a jó ember

Nem tudom máig sem, minek köszönhetem, hogy szülővárosomban jó összeköttetésekkel rendelkező, beérkezett embernek tartanak.

Múltkoriban például felkeresett régi barátom és iskolatársam, Szedlák, és elpanaszolta, hogy már második éve beadta a lakáskiutalási kérelmét, és még sehol semmi.

– Neked csak egy szavadba kerülne és megkapnám. A te kezed ide is elér! Nem lennék hálátlan – mondta, és sokatmondóan kacsintott rám.

Megmagyaráztam neki, hogy ő, mint egyedülálló legényember, aki szülei villájában, rendezett körülmények között lakik, nem veheti el a lakást egy nagycsaládos dolgozótól, és egyébként sincs semmi összeköttetésem az itteni Tanácsnál.

Barátom sértődötten felállt és kijelentette:

– Hiába, lassan kihal az emberekből a baráti segítőkészség és jóság.

Néhány nap múlva a kövér Vancsurákné kopogtatott be hozzám. Egy szép kövér kacsát hozott, elmesélte az összes kisvárosi pletykát, majd, csak úgy mellékesen, megemlítette, hogy Ancsa lánya már végzett tanítónő, és, képzeljem csak, vidékre akarják kinevezni.

– Az én Ancsám pedig nem megy trágyaszagú, sáros falura! Igazán tehetnél valamit az érdekében, hogy a fővárosba kerüljön. Mi is odaköltözködnénk vele.

Neki is megmagyaráztam, hogy semmiféle kapcsolatom nincsen a tanügyi szervekkel, egyébként is a főváros túlzsúfolt, és egy fiatal tanítónő számára nincsen szebb feladat, mint falun tanítani.

– Hagyd a szólamokat – fakadt ki dühösen Vancsurákné. – Nem hiába mondják, hogy áldott rossz ember vagy. De vannak még jó emberek is a világon! – Ezzel fogta magát, no és persze a kacsát is, és kiviharzott.

Másnap Psenyák, a volt malmos és üzér jelent meg nálam, hogy új életet kezd, dolgozni akar, hozzam be őt a szövetkezeti kocsmába vezetőnek. Ez neki való állás, és nekem ez csak egy szavamba kerül. Letett az asztalra ezer koronát, és várta a hatást.

– Tegye el a pénzét! – förmedtem rá. – Semmit sem tudok tenni ebben az ügyben.

– Ha kevés az ezer, legyen kétezer – mondta Psenyák, de mielőtt kivehette volna tárcájából a pénzt, kidobtam. Az ajtóból még utánamkiabált: – Adok háromezret! Gondolja meg!

A rokonság közül Károly bácsi akart megkörnyékezni. Elmondta, hogy nyaralót akar építeni, de nehezen kap épületanyag-kiutalást. Én ezt bizonyára egy telefonnal el tudom intézni. Egész nyáron ott nyaralhatok majd nála, családommal együtt. Amikor neki is megmagyaráztam, hogy semmit sem tehetek tégla és cement ügyben, kijelentette, hogy az emberekből kihalt már a rokoni érzés, és sopánkodni kezdett, hogy hová fog süllyedni ez a világ, szeretet és összetartás nélkül. Ő is csalódottan és megbántva távozott, mint a többiek.

Most nyáron, amikor ismét szülővárosomba látogattam, rokonságom közölte velem, hogy nagyon rossz hírem van a városban, szívtelen embernek tartanak, aki senkin sem hajlandó segíteni. Amikor azonban körülnéztem a városkában, a legnagyobb csodálkozásomra állapítottam meg, hogy Szedlák barátom szép garzonlakást kapott egy újonnan felépült városi bérházban. Az egész Vancsurák család a fővárosba költözött, ahová Ancsát tanítónőnek kinevezték, Károly bácsi remek nyaralót építtetett magának a domboldalon, Psenyák pedig a szövetkezeti kocsma vezetője lett.

Betértem a kocsmába egy pohár sörre, és megkérdeztem Psenyákot, hogyan lehetséges mindez.

– Szerencsére nem mindenki olyan szőrös szívű, mint maga – jelentette ki az újdonsült kocsmavezető. – A jóságos úristen úgy rendezte be a világot, hogy mindig akadjanak emberek, akik segítenek embertársaikon. És mint látja: még nagyon sok jó ember van a világon!

Szlovákból fordította: Gerényi Tibor

BÁLINT, AKI NEM AKAR BÉLA LENNI...

A Népszava közlekedési balesetről írt, melynek színhelye a Szent István körútnak a Balassi *Béla* utca felőli szakasza volt. Balassi Bálint, a neves költő ezzel kapcsolatban annak közlését kéri, hogy a még 1551-ben kapott Bálint keresztnevével tökéletesen meg van elégedve, azt mindeddig nem változtatta meg, de a jövőben sem szándékozik ilyesmit kérelmezni.

* * *

MICSODA KÜLÖNBSÉG!

Az Esti Hírlap a Vendéglátóipari Technikum érettségijéről írván ismertette az egyik „tétel" receptjét azzal, hogy az tojásból, tejszínből és *tárkányból* készül. Élünk a gyanúperrel, hogy az ízletes mártásnak nem a tárkány, hanem a tárkony a titka, a kettő között ugyanis van bizonyos árnyalati különbség, majdnem annyi, mint a marhapörkölt és Abádszalók között. Tárkány ugyanis Komárom megyei nagyközség, és már csak ezért is teljesen alkalmatlan mártások ízesítésére.

MÉRTÉKLETESSÉG

Az Élet és Tudományban olvastuk, hogy az első tömeges metilalkohol mérgezés 1911-ben Németországban fordult elő, ahol *négy deci* metilalkoholtól- *174-en* betegedtek meg. Nagyon mértékletesek lehettek ezek a faszesz-testvérek, amikor 174-en osztoztak meg nyolc féldeci tö- ményen.

* * *

EGY HIÁNYZÓ „C" ÉS „I" ÉS EGY FÖLÖSLEGES „T"

A „Valóság" című tudományos folyóiratban nagy érdeklődéssel olvastuk Kis-Tóth Sándor „Jelenség vagy valóság?" című értékes cikkét. Valóban sok a rejtély még a világban, de az biztos, hogy Planck nem Plank, Leibniz nem Leibnitz és Lavoisier nem Lavoiser, – ahogy a cikkíró hibásan írta. Nevére mindenki kényes. Schopenhauer például nem fizette ki azt a számlát, amelyen a nevét két „p"-vel írták. Gondosabb ismeretterjesztést kérünk!

Dr. Árgus

SZUPERKOR

Amikor pár hónappal ezelőtt értesültem a sajtóból, hogy valahol vidéken modern *szupermarketet* építenek a lakosság még jobb ellátása érdekében, egyetértéssel bólogattam:

— Nagyon helyes, nagyon helyes. Ahol egy hagyományos market már nem elég, ott korszerű szupermarketre van szükség!

Nemrég a Film, Színház, Muzsikában olvasom, hogy rövidesen hazánkba látogat Samuel Bronston „Cirkusz" című *szuperfilmje*.

Mivel én eddig még csak túlnyomórészt szimpla filmeket láttam, nem csoda, ha óriási érdeklődéssel várom Samuel Bronston alkotását.

S végül mindezt betetőzte az Esti Hírlap közleménye, amely szerint már idén nyáron *szupervillamosokat* fognak forgalomba állítani a fővárosban.

Egyszóval nem vitás, hogy a szuperdolgoké a jövő. Persze, aki ismeri a fejlődés törvényeit, az tudja, hogy előbb-utóbb minden elavul. S akkor, teszem azt, a szupermarketet óhatatlanul felváltja a ***hiperszupermarket***, majd pedig az ***ultrahiperszupermarket***. No de nincs túl sok értelme a további felelőtlen találgatásnak. Az a szuperjósok reszortja.

Egyelőre az a fontos, hogy a szupermarketben minél kevesebb legyen a hiánycikk, a szuperfilmnél ne aludjon el a közönség, és a szupervillamosok csúcsforgalomban is szuperáljanak...

(d-th)

VÁRNAI GYÖRGY:

PÁRIZSI PILLANATKÉPEK

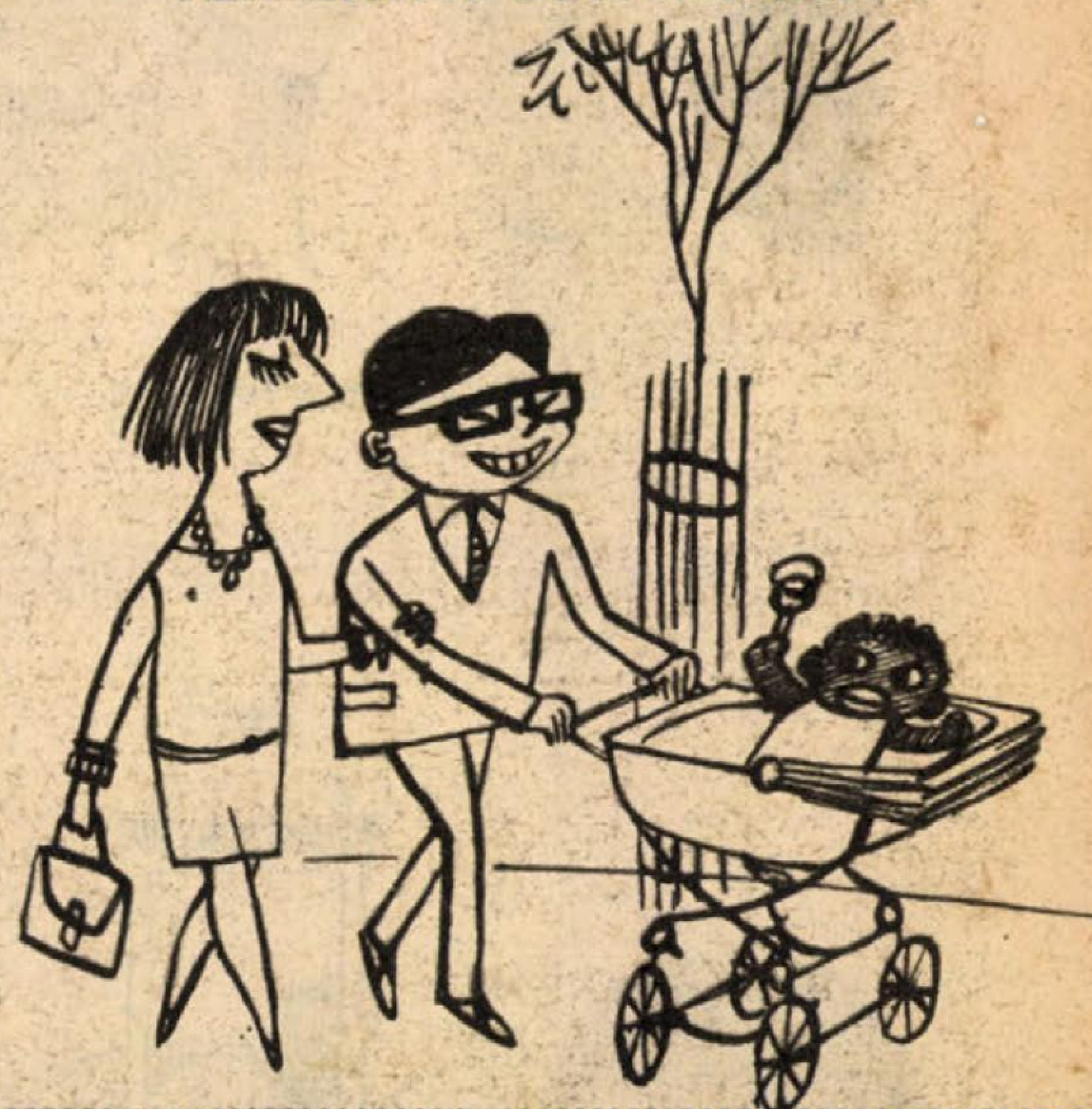
MONTMARTRE

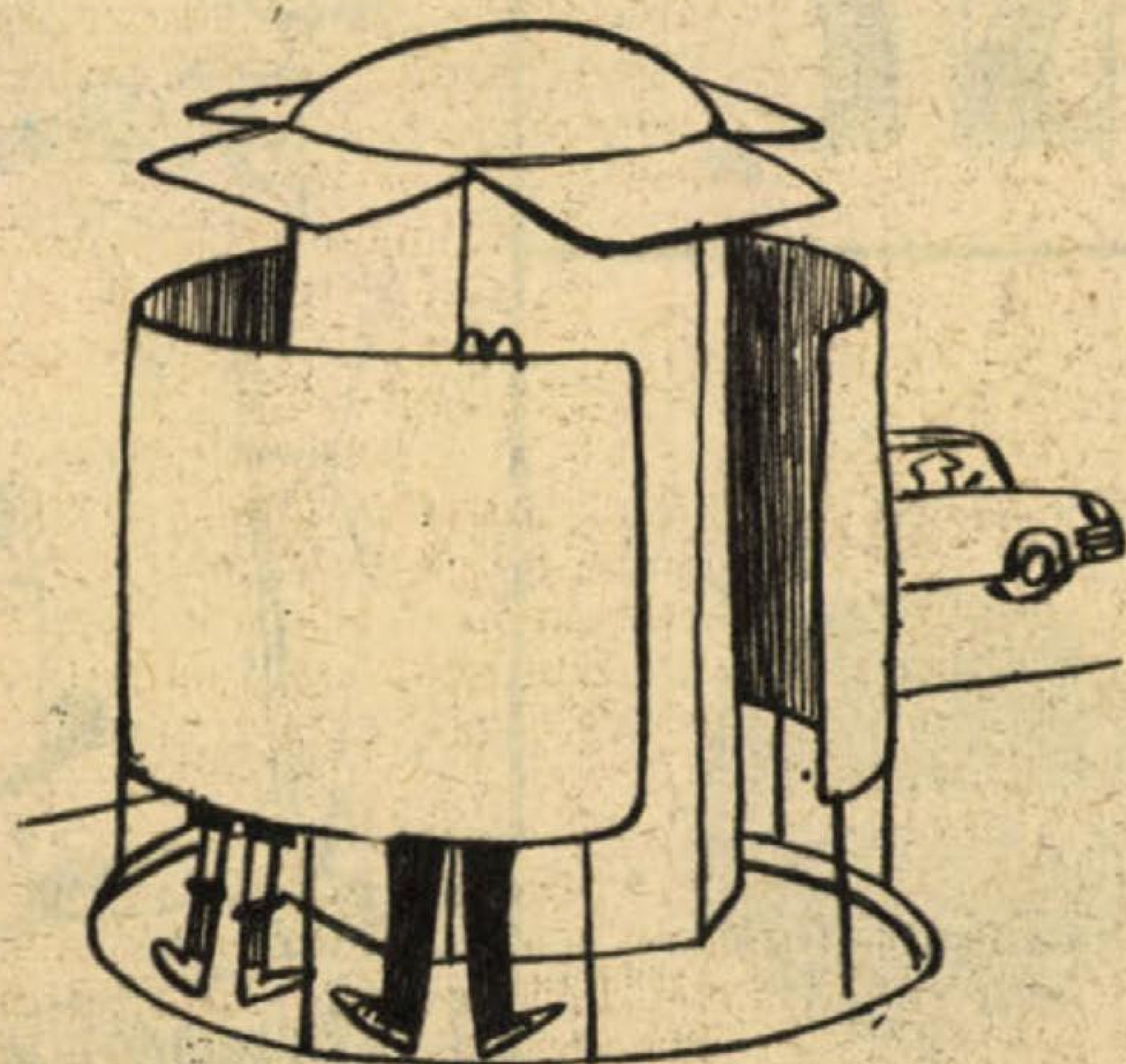

MŰVÉSZNEGYED

TŰZNYELŐ A PIGALLE-ON

NEMZETKÖZI EGYÜTTMŰKÖDÉS

KÉT GENERÁCIÓ

EGY PÁRIZSI MOZIBAN

Van ez így...

Zórád Ernő rajza

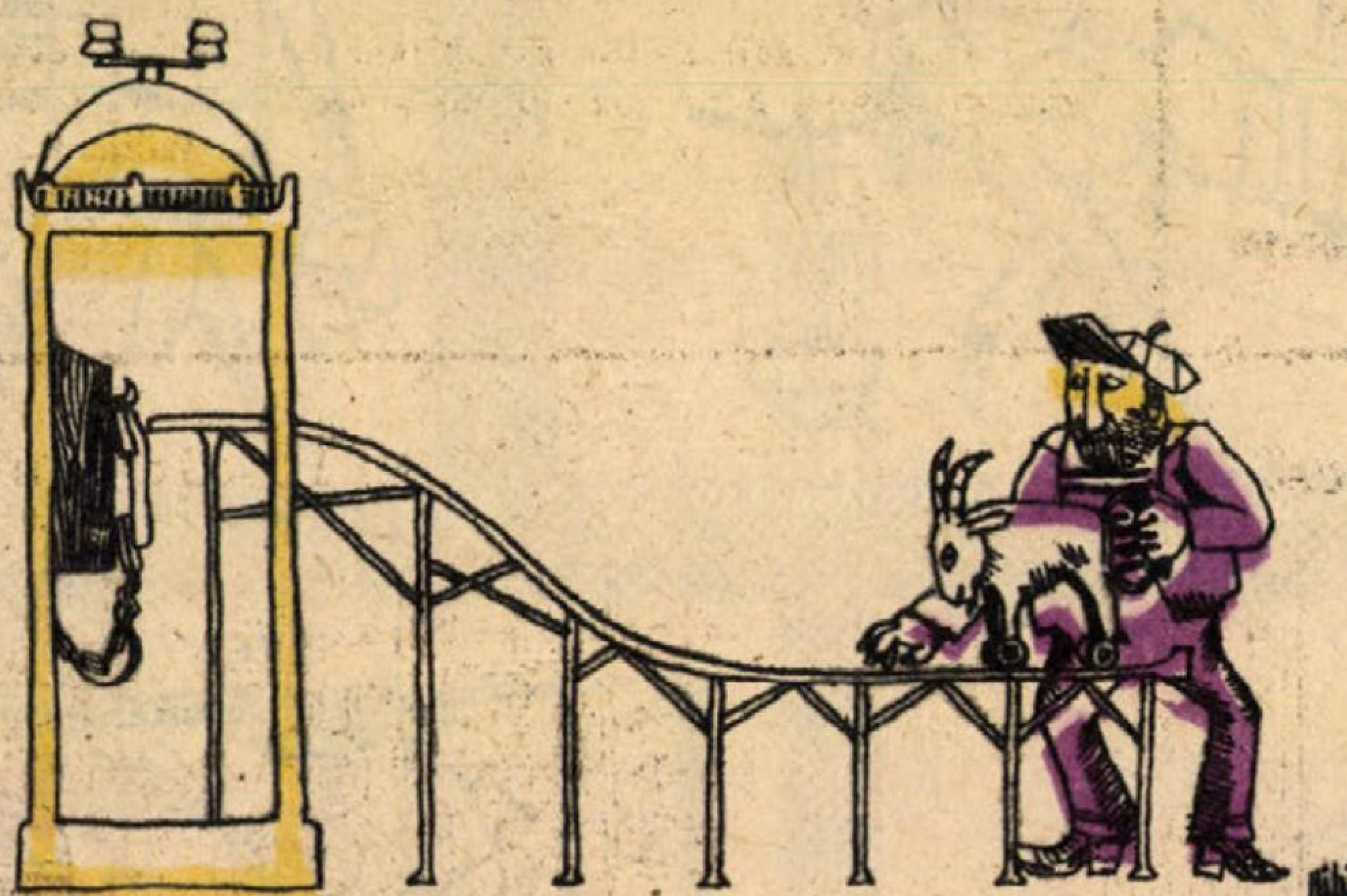

– Szent ég! Itt a feleségem...

Nem közölhető kéziratot küldtek:

V. Dezső, Bp. XIII., Taksony u. – D. János, Gyula. – V. István, Nagykanizsa. – B. György, Bp. XV. – V. István, Szeged. – P. Péter, Bp. V., Kecskeméti u. – B. Róbert, Bp. XIV. Eörs vezér u. — R. Lili, Bp. VII., Nefelejts u. – „Tárnok" – M. György, Bp. VII., Murányi u. – B. Józsefné, Kaposvár. – V. Erzsébet, Békés. – T. Gyula, Bp. VIII., Festetich u. – M. Zoltán, Bp. I., Krisztina krt. – P. Oszkár, Bp. III., Nagyszombat u. — K. György, Bp. II., Baka u. – L. Sándor, Hajdúszoboszló. – L. József, Kaposvár. – T. Antal, Bp. XI., Fehérvári u. – U. Lenke, Vaja. – V. László, Bp. XX. – S. József, Bp. XI., Bölcsi u. – M. Andor, Bp. XIX. – A. Péter, Bp. XIX. – K. Kálmán, Bp. XVII. – P. Ferenc, Székesfehérvár. – M. Jenő, Bp. XII., Szarvas G. u. – K. Ferenc, Bp. IV., Klára u. – G. Tibor, Bp. XIV., Laky A. u. – F. András, Bp. VI., Rudas L. u. – N. Endre, Pápa. — N. Gyula, Bp. XIV., Népstadion u. – P. Zoltán, Debrecen. – O. Gergely, Debrecen. – K. Vilmos, Balatonfenyves. – K. József, Bp. Attila u. – V. Sarolta, Bp. II/a. – B. Kálmán, Debrecen. — K. Györgyné, Bp. V., Képíró u. – F. I., Bp., VIII. Mária u.

E heti hirdetéseink

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Késik az expressz

A Ruhatisztító kész most
naponta büszkén hirdeti,
hogy náluk csupán három nap kell
és tiszták lesznek ingei.
Nagy vívmánya a fejlődésnek
e pompás expressz-ingmosás,
kimossák az ön szennyesét itt,
sürgősebben, mint bárki más.

Nos, elindulok egy csomaggal
szép Budánk árnyas körletén,
a Márvány utcai fiókba:
– Négy expressz-inget hoztam én!
– Huszonnyolc nap! – szól a kisasszony,
és máris gyorsan írni kezd.
– De nem! – kiáltom. – Nékem az sok,
expressz-mosásra hoztam ezt!

Bólint: – Lehet, de reggel hétkor!
Ám jó lesz akkor, ha siet,
mert túl bizonyos mennyiségen
már nem veszünk fel több ilyet.
– Sebaj! – legyintek optimistán –
így ezt reggelre itthagyom,
és vegye hétkor kezelésbe,
ez egyszerű dolog nagyon.

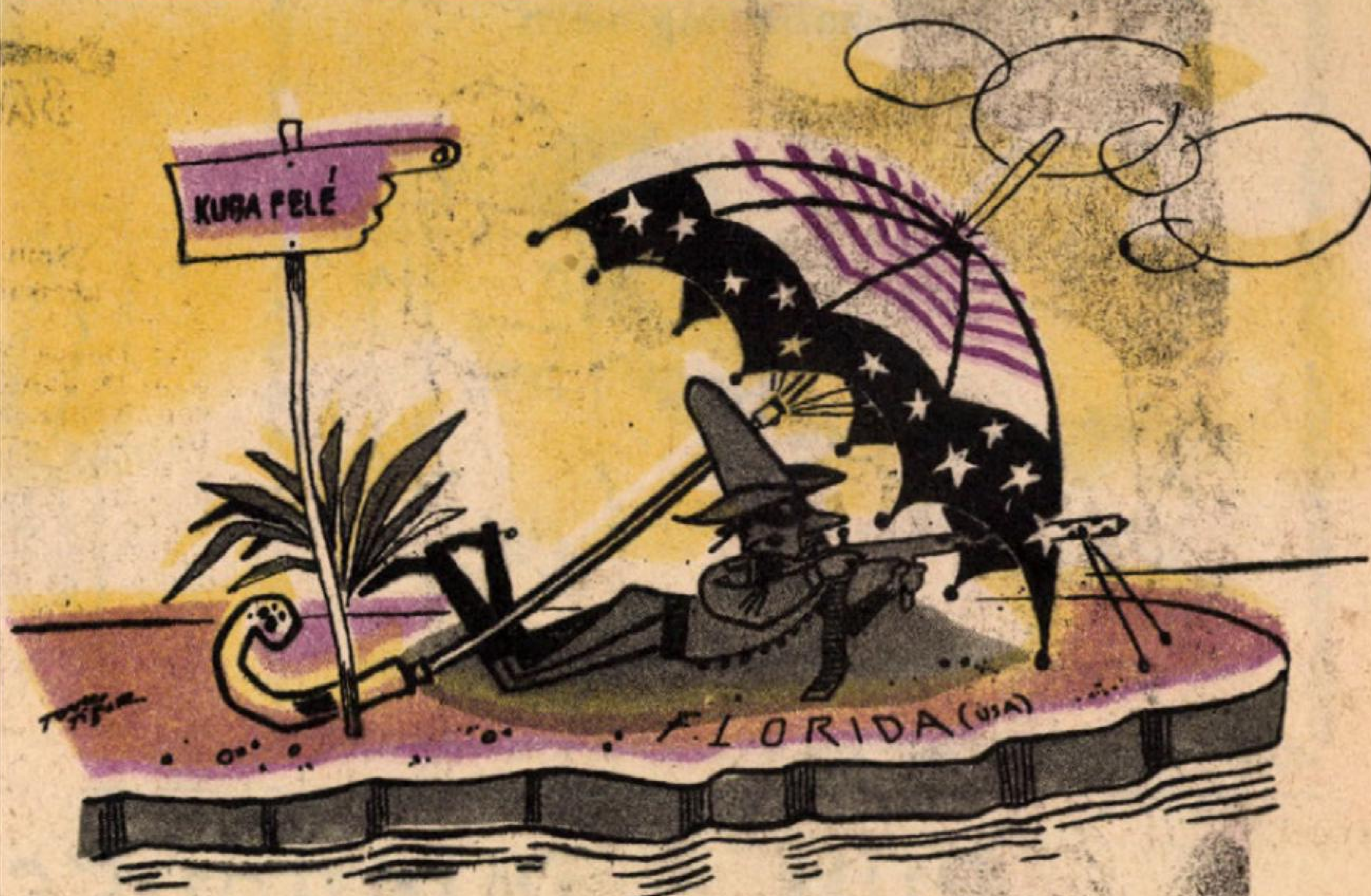
Rémülten néz rám: – Hova gondol?
Oly visszaélés lenne ez,
mely szigorúan meg van tiltva
és súlyosan büntetve lesz!
„Visszaélés!" Úgy mondja ezt, mint
egy régi drámában a gróf,
vagy mint kerub, ki engem éppen
a bűnbeeséstől megóv.

Visszateszem hát sóhajtozva
a hónom alá a ruhát:
– Nem hiszek többé hirdetésnek,
legyen bár cikk avagy plakát!
De mégis – mondom –, végre, végre,
hát eljutottam egy helyig,
ahol a bűnös visszaélést
kellő szigorral büntetik!

Lovászy Márton

Az ernyő árnyékában

Toncz Tibor rajza

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kovács elmeséli Fehérnek, hogy a házuktól jobbra egy enyvgyár van, balra egy ecetgyár, szemben egy sertéshizlalda s mögötte egy olaj- és szurokgyár.

– Na és ez nem nagyon kellemetlen nektek? – kérdezi Fehér.

– Kellemetlen, kellemetlen – feleli Kovács –, de viszont van egy nagy előnye is.

– Mi az?

– Csak ki kell nyitni az ablakot és rögtön tudom, hogy merről fúj a szél.

*

Két professzor diskurál, s azt mondja az egyik, hogy ő képtelen a feleségének és a gyermekeinek a születési évszámait megjegyezni.

– Látod – mondja a másik –, velem ez nem történhet meg.

– Miért? Te hogy tudod megjegyezni?

– Így: a legidősebb fiam Sokrates halála után 2300 évvel, a Jenő fiam Tibérius Gracchus római bevonulása után 2100 évvel, a Manci lányom Julius Caesar meggyilkolása után 1970 évvel született.

Múzeumlépcső

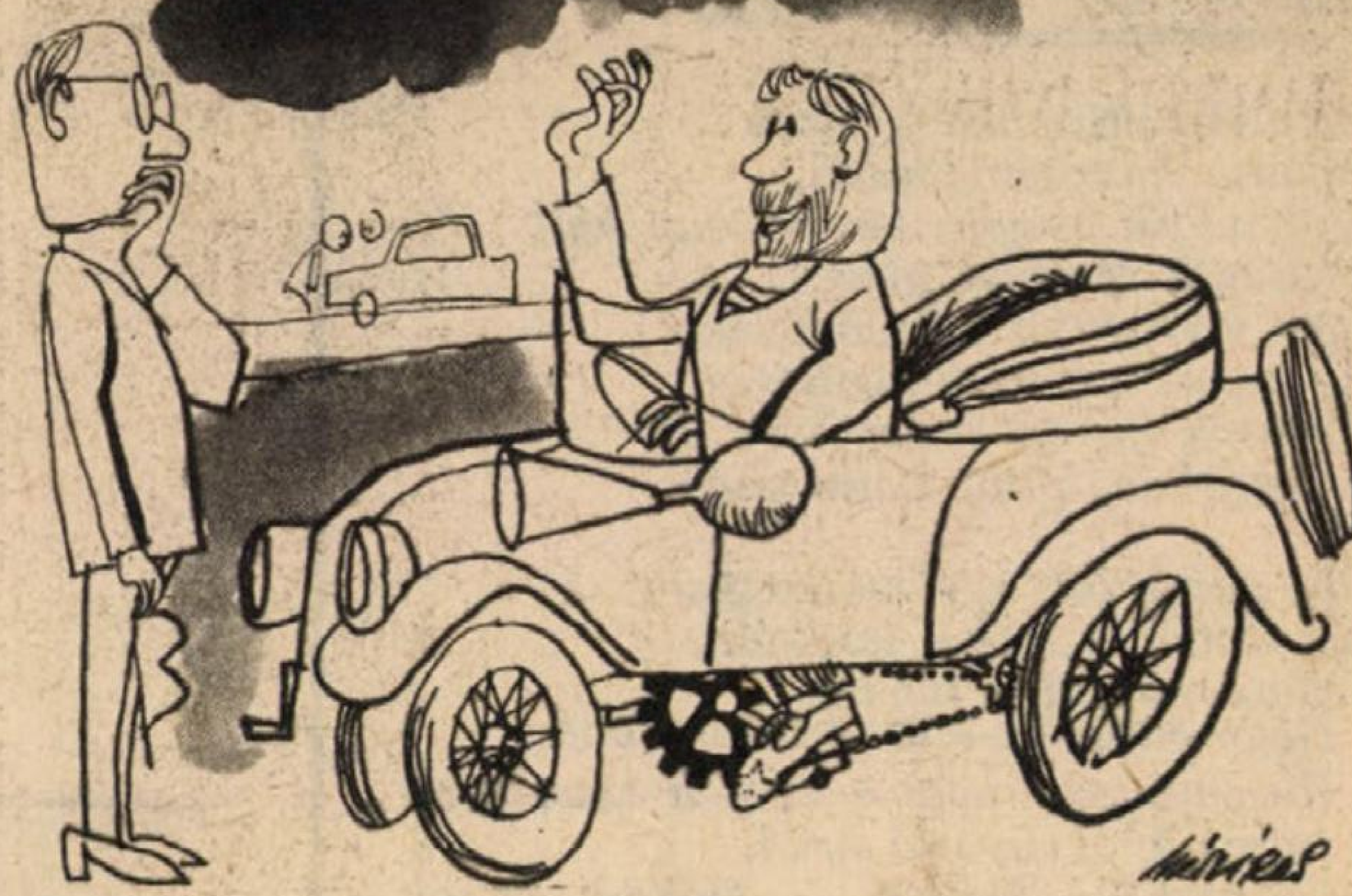
Hódít a műanyag

– Ugye, szívecském. kitalálsz nekem valami teljesen új anyagot egy kiskosztümnek?

Az Ecserin...

– Uram, ennél megbízhatóbb kocsit nem talál!

BŰN és BŰNHŐDÉS

– An-tan-té-nusz – mondta barátom, a vezérigazgató, miközben ellépdelt a sorfal előtt, és minden szótagnál vésztjósló mutatóujjával rábökött az előtte állóra. – Szóraka ténusz, szóraka, tiki taka, ala bala, bam bé nusz!

Az utolsó szótag Tódorka Joachimra jutott.

– Lelkiismeretlen kontár! – rivallt rá barátom, a vezérigazgató, és többnyire joviális arcát ezúttal a düh hulláma festette bíborvörösre. – Hogy nem süllyed el szégyenében?! El van bocsátva! Azonnali hatállyal! Megértette?

Tódorka összetörten, lehajtott fejjel vette tudomásul az ítéletet.

– Maguknak pedig – fordult a vezér a többiekhez –, legyen ez tanulság a jövőre vonatkozólag. Köszönöm, távozhatnak.

A menet libasorban kivonult a tanácsteremből. Kettesben maradtunk.

– Ezt a Tódorkát én ismerem – szóltam izgatottan. – Mellettünk laknak. Szobakonyha. Három gyerek. Rendes, csendes népek. Mondd, mit követett el a szerencsétlen?

– Ha időben nem vesszük észre, kerek százmillió forint kárt okoz a népgazdaságnak – törülte meg verejtékező homlokát a barátom. – Tervezett egy gőzmozdonyt, és lefelejtette róla a kerekeket.

– Tódorka? Gőzmozdonyt? De hiszen Tódorka – hivatalsegéd!

– Nálam ez nem számít – legyintett a vezér. – Sem a rang, sem a beosztás, még csak az sem, hogyan fekszik az illető a minisztériumban. Nálam csak egy számít. Az elkövetett hibáért mindenki egyénileg, személyesen felel! Az adott esetben például ennek a csúszó-mászó mozdonynak a terve a gyártmányfejlesztési osztályunkon született. És a te Tódorkád is ott dolgozik. Aminthogy mindnyájan ott dolgoznak, akiket az imént a sorban láttál. Az egész gyártmányfejlesztési osztály. Teljes létszámmal. Csak a bűnöst kellett kiválasztanom közülük. Szerinted hagytam volna futni?

– Szó sincs róla – tiltakoztam. – Csak ez az antanténuszos módszer...

– Kitűnően bevált – csillant fel a vezéri tekintet –, nincs hetekig tartó, a termelőmunka rovására menő vizsgálat, nincsenek inkvizítori vallatások, nincs tömeghisztéria, sem fél mázsa jegyzőkönyv. Percek alatt kiszámolom a felelőst, minden bürokratikus hercehurca nélkül megbüntetem, s a munka máris folyhat nyugodtan tovább. Ragyogó, mi?

– Hogyne – bólintottam –, de áruld el, mindig azonos szöveget használsz? Az antanténuszt? Vagy van más is?

– Nincs – nézett rám nyugtalanul. – Miért?

– Ebben az esetben – fejtettem ki aggályomat – elképzelhető bizonyos visszaélés.

– Visszaélés? Megőrültél?

– Gondolkozz csak – magyaráztam. – A fejesek, az okosok a sor elejére állnak, és akkor őket nem érheti vész. Vagy előre kiszámolják, hogy kit dobnak oda áldozatul!

– Szörnyű dolgokat mondasz! – kapott fejéhez barátom. – Szerinted manapság ez elképzelhető?

– Bizony – feleltem. – Kellő elvetemültséggel még az antanténuszt is ki lehet játszani.

Döbbenten meredt maga elé, arcából kifutott a vér.

– Nem élhetek ilyen kétségek között – ugrott fel székéből, és elfulladva kiáltott ki az ajtón:

– Küldjék be Némedi kartársat! Azonnal!

Visszatámolygott a helyére. Gyötrelmesen múlt az idő. Kopogtatás. Megnyerő mosollyal határozott fellépésű férfi nyitott be.

– Némedi József, a gyártmányfejlesztési osztály vezetője – mutatta be barátom, aztán csinált közönnyel fordult a jövevényhez. – Először is egy kérésem lenne magához, kedves kollégám. Próbálja elfelejteni, hogyan végződött itt az előbbi fegyelmi ügy. Sikerült? Köszönöm. És most válaszoljon igaz lelkére: legjobb tudomása szerint ki felelős a mozdony ügyben?

Némedi pillanatnyi habozás nélkül vágta rá:

– Tódorka Joachim.

– No ugye? – sóhajtott fel megkönnyebbült lélekkel barátom, a vezérigazgató. – Már-már attól féltem, valami műhiba történt.

Kürti András

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

NÉGY BETONLÁB SÍR MAGÁBAN...

Az előzményeket imígyen képzelem el:

A Kertépítő Vállalat műszaki gárdája két táborra szakadt annak a nagy jelentőségű elvi kérdésnek vitájánál: állítsák-e fel az utolsó két padot is a III. kerület, Bogdáni út 6. számú ház előtti parkban vagy ne állítsák fel. Az egyik tábor azzal érvelt, hogy már elég sok padot állítottak fel, nem kell túlzásba vinni a dolgot. A másik tábor kötötte az ebet a karóhoz, hogy benne van a szerződésben, meg kell csinálni.

A keserves huza-vonát a Kertépítő Vállalat vezetősége úgy oldotta meg, hogy mindkét fél álláspontja érvényesüljön. 1963 tavaszán kiszállították a helyszínre a két pad négy betonlábát. De nem ásták le, ülésdeszkákkal és támfákkal sem látták el őket.

Lettek is padok, meg nem is.

Kerek egy esztendeje hever a Bogdáni út 6. számú ház előtt a földön a négy betonláb.

Vaskos mementókként fekszenek ott, tárgyi vigasztalásul mindazon lakóknak, akik a padok ügyében mármár búnak adnák a fejüket.

Csak az idő vasfoga! Csak az szokna le végre a kártékony rágcsálásról!

Mert a négy betonláb közül három már szépen-lassan megrepedezett.

k. a.

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 64.3380. — Kossuth Nyomda, Budapest — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850.
INDEX: 25504

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Nevelt fiam iskolájának szülői munkaközössége elhatározta, hogy jótékony célú esztrádműsort rendez és tekintve, hogy én is tagja vagyok e közösségnek, engem kértek fel a műsor szerkesztésére. A megtisztelő feladattól az a kevés hajam is égnek állt, ami még van. Ez a műsorszerkesztés, pontosabban szervezés tudniillik annyit jelent, hogy nekem kell felkérni színművésznőket és színművészeket úgynevezett „gyenes-fellépésre". A pesti színésznyelv azokat a szerepléseket hívja gyenesnek, ahol a művészeket nem sértik meg holmi felléptidíjjal, vagyis a fellépés ingyenes...

Azonban a fiam iskolájáról lévén szó, fáradságot nem kímélve láttam munkához: lakásokra telefonáltam, színházak próbaszüneteiben csaptam le mit sem sejtő kollégákra. A televízióban egy kolléganőmet felvétel közben főztem porhanyósra és egy elgyengült pillanatában ő is szavát adta, hogy fellép ama vasárnap délelőttön, méghozzá bérmentve.

És eljött a várvavárt vasárnap. Dél felé az utcán találkoztam Verebes Karcsival, aki épp a fiam iskolájából jött, ahol az én rábeszélésemre közreműködött az esztrád-műsoron.

— Szervusz Laci! — köszöntött rám. — Én már végeztem. Te csak most mégy?

— Hová? — kérdeztem csodálkozva.

— Hát az iskolába... Fellépni.

— Megőrültél?! — mondtam neki felháborodva. — Te nem tudod, hogy én sohasem vállalok ingyen fellépést?...

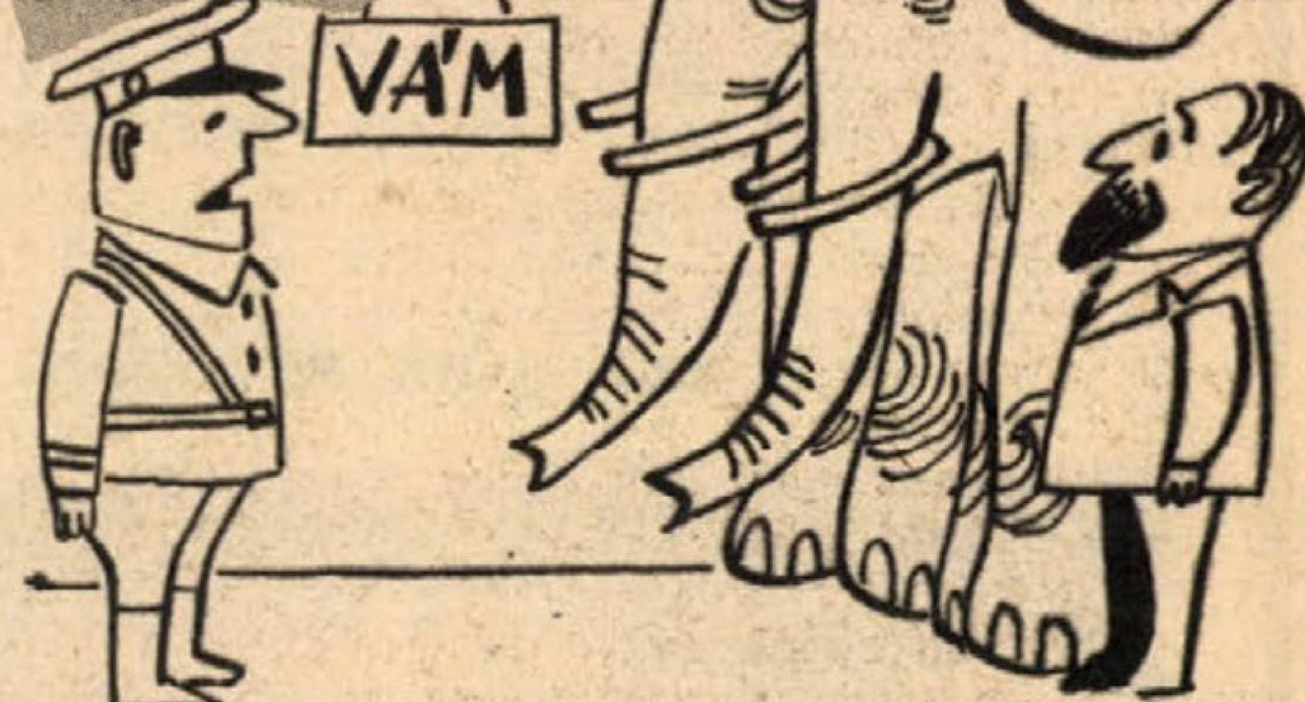
Keleti László

HÁTHA VALAKI NEM OLVASTA!

– ...hogy mit kell cipekedni azért a kis valutáért...

– Mit hozott?

– A koffermúzeumot megnyitom...

Egészséges tankolás

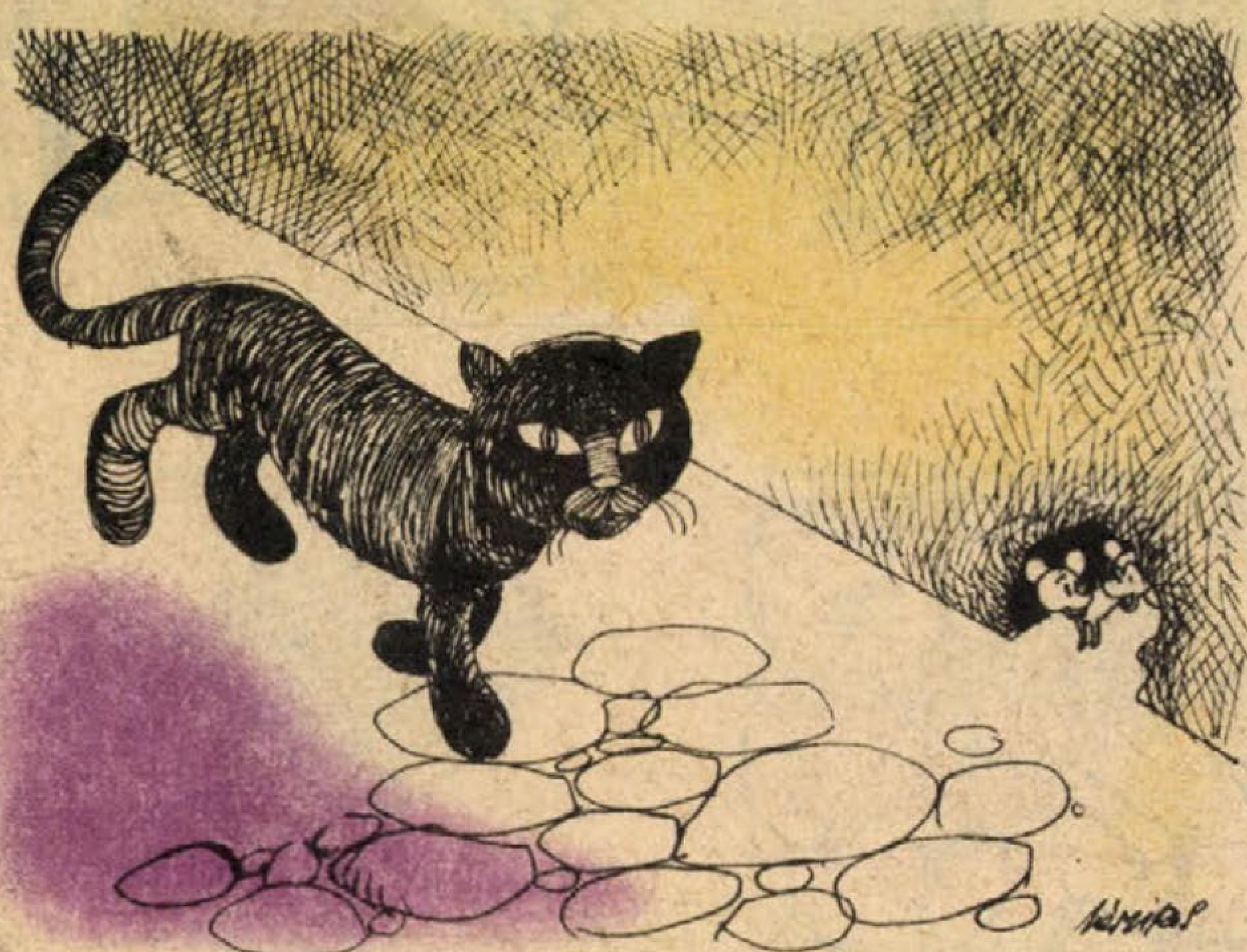
Babona-TERMÉS

BABONÁS ÁLLAT

– Miért ilyen sovány a tehene, szomszéd?
– Mert csak négylevelű lóherét eszik.

EZ A NAP IS JÓL KEZDŐDIK

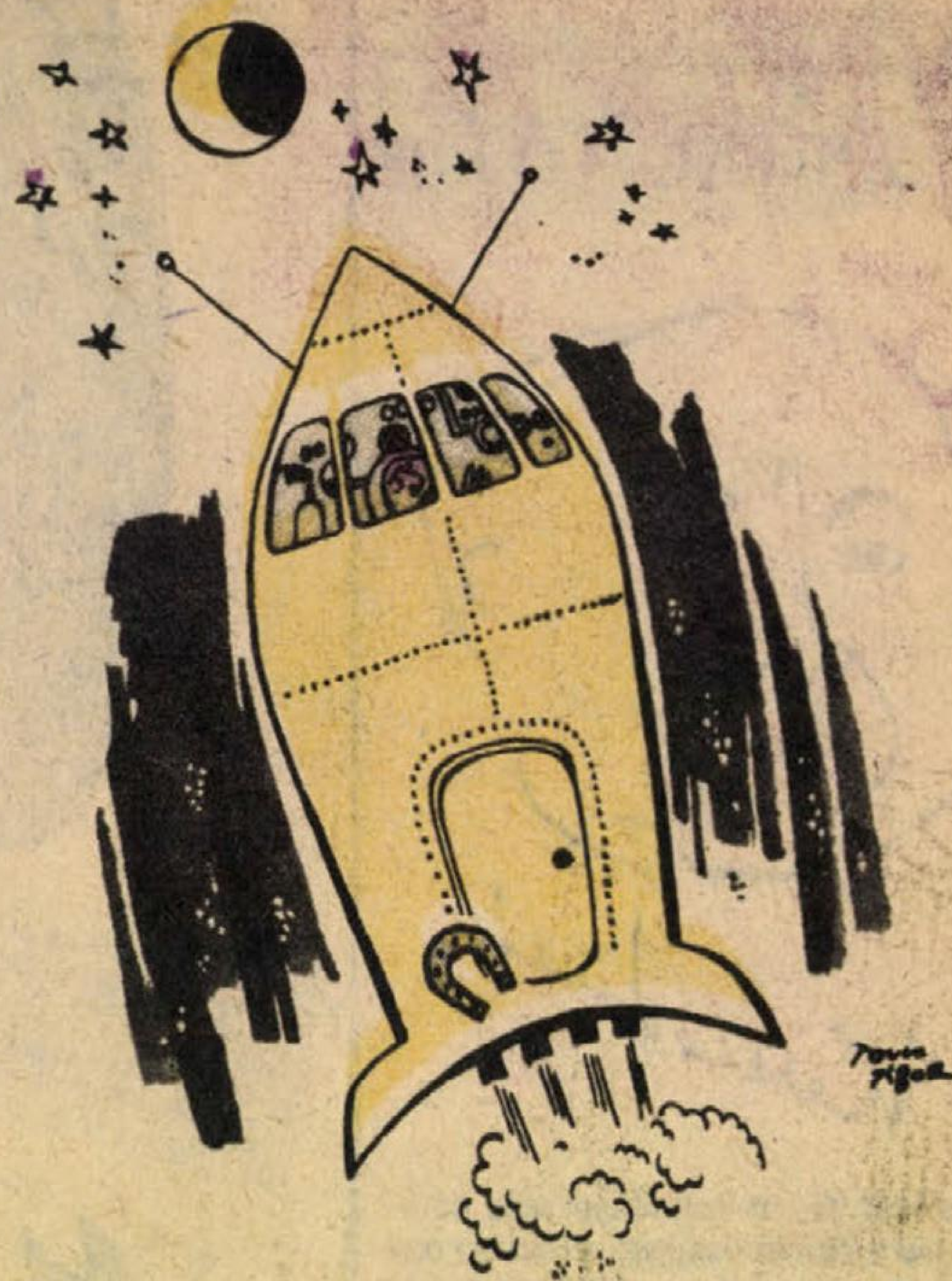
– Ezt a pechet, fekete macska! . . .

SZERENCSÉTLENSÉG

– Nagy ég, mit fogjak meg? Cipzáram van! . . .

AMI BIZTOS, AZ BIZTOS . . .

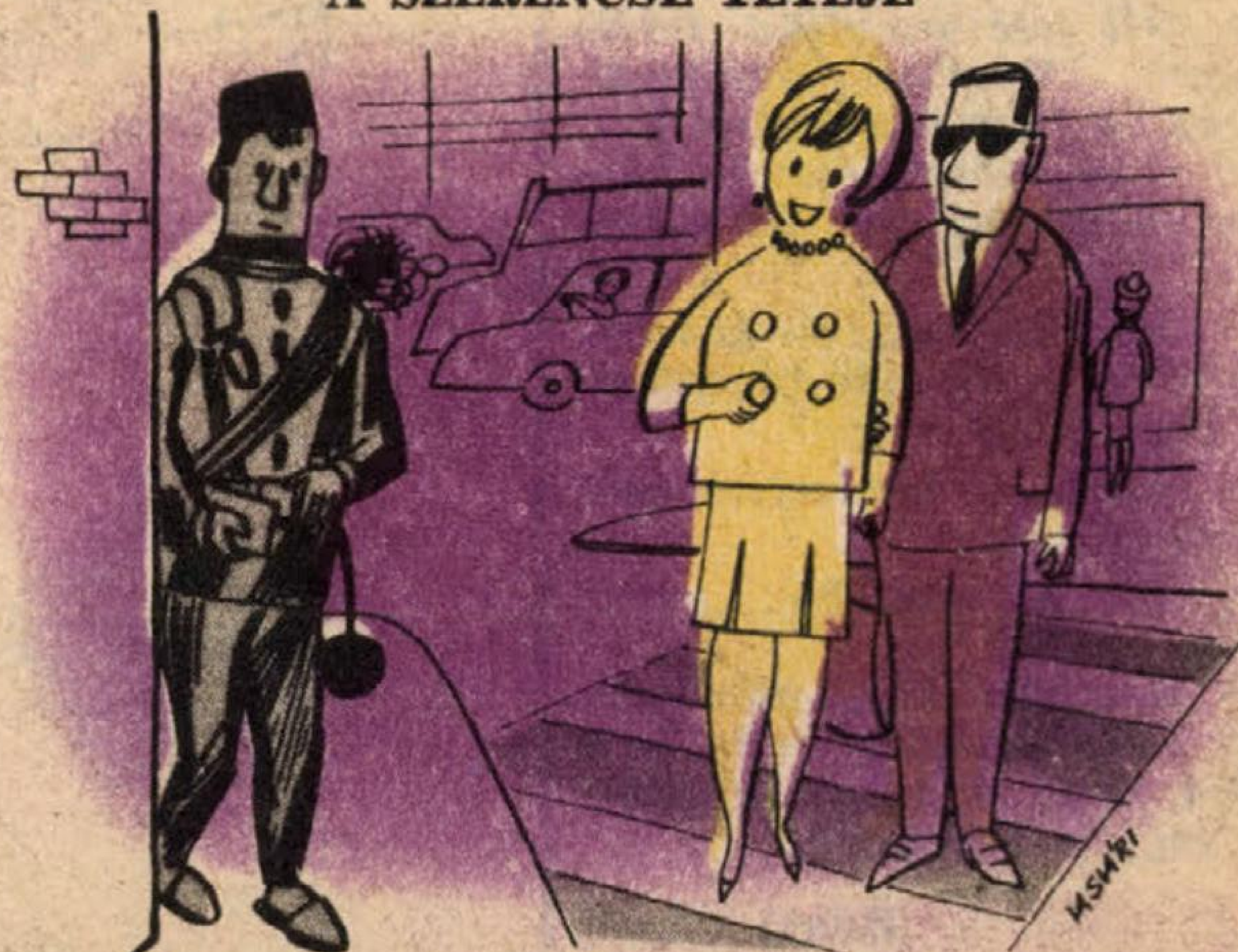

MODERN ÉPÍTKEZÉS

– Bevertem a könyökömet, vendég jön . . .

A SZERENCSE TETEJE

– Hát még, ha egy vízvezetékszerelővel találkoznánk . . .